

Základní škola Edvarda Beneše a
Mateřská škola Písek
Mírové náměstí 1466, Písek

Almanach žákovských prací
2022-2023

Obsah

Pohádkové čtení	3
Slunečnicová poezie a próza	16
Chvilka poezie	30
Odpočinkové počteníčko	42

Milé čtenářky a milí čtenáři,

rok se s rokem sešel a vy opět otevíráte sborník nejlepších literárních prací žáků 2. stupně. Najdete zde texty prozaické i veršované, vážnější i veselé, pohádkové, ale i reálné ze současného světa. Se všemi jsme se snažili uspět v různých literárních soutěžích a nejednou se nám to skutečně podařilo. Největšího úspěchu jsme v loňském školním roce dosáhli v tradiční celostátní literární soutěži Zlatá tužka, kde získalo ocenění hned šest našich žáků. Někteří se dokonce vypravili převzít ceny do Dvora Králové nad Labem a prožili zde velmi zajímavý a kulturními akcemi nabitý den.

Snad se vám náš almanach bude opět líbit a při sychravém podzimním počasí s ním strávíte příjemné chvíle.

Veronika Pauknerová

Výběr prací: učitelky českého jazyka

Grafická úprava: Radek Keclík

Obrázky: žáci 2. stupně

Závěrečná korektura: Iva Pohlová

Pohádkové čtení

Zakletá wifi

Kdysi dávno v dalekém království byla jedna síť wifi, kterou všichni milovali. Její signál byl silný, spolehlivý a spojoval obyvatele celé země.

Jednoho dne se ale přihodila neuvěřitelná věc. Zlý čaroděj uvalil na wifi síť kletbu. Prokletí působilo tak, že její signál byl stále slabší a slabší, už se na něj nedalo spolehnout. Lidé se nemohli připojit k síti a ti, co se připojili, trpěli nízkou rychlostí a přerušováním připojení. Čím více lidí se snažilo slabou wifi síť používat, tím se její prokletí násobilo, až nakonec ji nemohl využít vůbec nikdo. Obyvatelé království byli zdrceni, nemohli spolu komunikovat, nemohli pracovat, nemohli hrát hry. Moc na svoji síť spoléhali a bez ní si svůj život nedokázali ani představit. Poprosili proto krále, aby wifi prokletí zbavil, ale ani pan král nevěděl jak kletbu zlomit.

Když už si mysleli, že je wifi úplně ztracena, objevil se v království mladý princ. Byl znám svou statečností a chytrostí. Slyšel o zakleté síti a rozhodl se vše přezkoumat. Vyšplhal na nejvyšší věž království. Na vrcholu věže uviděl sedět zlého čaroděje. V ruce svíral nešťastnou wifi. Bylo jasné, že bez boje čaroděj wifi nevydá. Princ vyzval čaroděje na souboj. Bojovali meči i kouzly. Po dlouhém a vyčerpávajícím souboji se princovi podařilo nad čarodějem zvítězit. Kletba sítě wifi byla konečně zrušena.

„Hurá, hurá!“ radovali se obyvatelé království. Signál wifi se stal opět silným a spolehlivým. Na

počet mladého prince král uspořádal velkou oslavu a princ se stal hrdinou. Od toho dne obyvatelé věděli, že je jejich wifi zase spojí s celým světem. A kdykoliv používali svá zařízení k procházení webu, streamování videí nebo chatování s přáteli, vzpomínali na mladého prince, který jejich milovanou wifi síť zachránil.

Adam Tvrđík, 7. B

Jak hloupý Honza chytrý telefon našel

Jednoho dne ležel hloupý Honza na peci. Ten den se nijak nelišil od ostatních dnů, které vypadaly zhruba nějak takto: nejdříve spal do deseti hodin, poté si přečetl pár stran z knih a zbytek dne se válel na peci. Říkalo se mu hloupý Honza, protože si to o něm všichni mysleli, ale ve skutečnosti hloupý vůbec nebyl. Když jeho maminka přišla večer domů, vynadala mu, že je doma zase nepořádek, nic neuklidnil a že jenom spal a ležel v posteli. A povídá mu: „Jenom se tady válíš, vůbec mi nepomáháš, já už toho mám dost, půjdeš do světa, ať se ti to líbí, nebo ne!“ A tak se druhý den ráno Honza nachystal, maminka mu zabalila buchty a vyrazil.

Šel asi půl dne, než dostal hlad a zastavil se. Najednou k němu přišel starý děda, který mu řekl:

„Hochu, dlouho jsem nejedl a mám hrozný hlad, dej mi, prosím, kousek buchtu.“ Honza mu buchtu dal, chvíli si povídali a pak, když se na chvíli otočil, byl dědeček pryč. Zmizel a na jeho místě se objevila nějaká černá věc. Honza nevěděl, co to je, ale vzal si ji s sebou.

Po pár hodinách chůze se opět zastavil a chvíli si zvědavě tu neznámou věc prohlížel. Když promluvil, rozsvítla se. Honza přemýšlel, k čemu je a nahlas řekl: „Co to asi je?“. A ozvalo se: „Jsem telefon.“ Honza mu dával další otázky a telefon odpovídal. Protože byl chytrý, řekl si, že by s pomocí telefonu mohl najít zakletou princeznu: „Ukaž mi, kde je zakletá princezna, kterou mohu vysvobodit.“ Telefon zapnul navigaci a začal: „Nejdříve běžte jeden kilometr rovně a poté zahněte mírně doprava.“

Honza byl šťastný, že se do zámku dostane rychle a jednoduše. Šel podle navigace, až dorazil do neznámého města. Po dlouhé cestě byl hladový, proto zamířil do nejbližšího hostince. Moc lidí tam nebylo, a když se zeptal proč, hospodský mu odpověděl: „To víte, většina lidí utekla před zlým čarodějem, který zaklel naši princeznu.“ Honza se zajímal, jak ji může vysvobodit, a krčmář mu povídá: „Princezna dává každému tři hádanky, ale pozor, dobře si rozmysli, jestli tam chceš jít, protože ten, kdo neuhodne, bude popraven.“ Honza chvíli přemýšlel a pak si řekl, že má chytrou krabičku a že to s ní zvládne. Rychle dojedl, dopil a spěchal do zámku. Chvilku čekal, než na něj přišla řada. Když ho volali, aby vstoupil do komnaty za princeznu, dostal trochu strach, ale nakonec přece jenom vstoupil. V místnosti uviděl princeznu. Byla krásná a povídá mu: „Já ti teď dám tři hádanky a jestli je splníš, vysvobodíš mě ze zakletí a stanu se tvou ženou. Pokud však neuhádneš, budeš o hlavu kratší.“ „Ano, výsosti,“ odpověděl Honza.

Princezna mu položila první hádanku: „Když mne ubíráte, rostu. Když mi přidáváte, zmenšuji se. Co to je?“ Honza nejprve chvíli přemýšlel, pak se k princezně otočil zády, vyndal telefon, zopakoval mu hádanku, kterou mu princezna zadala, a v telefonu se objevila odpověď: „Je to jáma.“ Honza se otočil zpět k princezně a povídá: „Princezno, to je přece tak snadné, je to jáma!“ Ta mu odvětila: „Výborně, Honzo, přijď zítra ráno, já ti dám druhou, těžší hádanku.“

Honza se vrátil do hostince, kde ho krčmář přivítal a byl šťastný, že nepřišel o hlavu a že první hádanku zodpověděl. Další den se Honza časně ráno vzbudil, nasnídal se a spěchal na zámek. Princezna už na něj čekala: „Včera jsem ti prozradila, že dnes bude hádanka těžší. Jsi připraven?“ „Ano, jsem,“ odpověděl Honza. „Ještě můžeš odejít, dokud je čas,“ nabízela princezna. „Nechci odejít, princezno.“ „Tak tedy dobrá, druhá hádanka zní: Na bojovém poli jsem druhý zprava i zleva. Do boje vyrážím tak, jak je třeba. Dva kroky vpřed a jeden vždy v bok. Tráva pode mnou se střídá každý skok. Co to je?“ Honza opět chvíli přemýšlel, pak se zase

otočil zády k princezně, povídá telefonu další hádanku a telefon odpovídá: „Jezdec na šachovnici.“ Honza se zaradoval a povídá princezně: „Princezno, to ví přece každé malé dítě, je to jezdec na šachovnici.“ Na princezně bylo vidět, že má radost, ale najednou se usmívat přestala a povídá mu: „Zítřka tě čeká poslední, nejtěžší hádanka. Ráno se uvidíme,“ a odešla.

Honza se vrátil do města moc šťastný a spěchal za krčmářem, aby mu oznámil, že zvládl i druhou hádanku. Kramář, když Honzu uviděl, povídá: „Jak ty to děláš, že všechny hádanky uhádneš? Plno mých zákazníků šlo hádanky vyřešit, ale žádný z nich se už nevrátil.“ Honza chvíli váhal, zda mu řekne o telefonu, ale nechal si tajemství pro sebe a dodal: „To víš, já hodně čtu, plno hádanek znám, tak mi to nedělá problém“. Ještě ten večer Honza dlouho nemohl usnout, protože přemýšlel, jakou hádanku dostane zítra. Když se časně ráno vzbudil, ani nesnídal a šel rovnou do zámku. Jakmile tam dorazil, uviděl princeznu, jak už na něj čeká. Princezna ho pozdravila a povídá: „Honzo, řeknu ti třetí hádanku, ale pokud neuspěješ, víš, co Tě čeká.“ „Ano, vím,“ odpověděl s úsměvem od ucha k uchu. „Třetí hádanka zní: Co se vyskytuje jednou v minutě, dvakrát v každém momentě, ale ani jednou v roce?“ Honza se spoléhal na telefon, ale když mu hádanku řekl, telefon párkrát bliknul a poslední, co napsal, bylo: „Baterie je vybitá.“

Honza byl v rozpacích. Dlouze přemýšlel, ale pak si uvědomil, že takovou hádanku už někdy slyšel a říká: „Princezno, nejsem si úplně jistý, ale myslím si, že to je písmeno M.“ Princezna se radostně zasmála, rozběhla se k Honzovi a zvolala: „Pozveme sem hosty a pozítří bude svatba!“ V následujících dvou dnech, kdy probíhaly přípravy na svatbu, odjel Honza za maminkou, aby jí vyprávěl, co se mu přihodilo, a pozval ji na svatbu. Když přijeli do města, ulice už byly plné a pak byla svatba. Honza si vzal princeznu, a pokud neumřeli, žijí šťastně až do dnes.

Tereza Pokorná, 6. C

Čarodějnice Popleta

Často se v pohádkách děje,
že chytrý Honza se na konci směje.
Ovšem ta naše je jiná
a právě teď začíná.

V temné sloji žije drak,
je to drak Tříhlavák.
Samota ho ve dne souží,
po princeznách ve snu touží.

Ze snu probudí ho čarodějnice,
snad mohla být potichu více.
Drak zlobí se, že ruší mu spánek,
za trest pro princeznu si doletí na zámek.
Popleta neví, jak tuhle šlamastyku spraví,
drak Tříhlavák není pro princeznu ten pravý.

Ve škole pozor nedávala
a z hodin kouzel propadala.
Co si jen počnu, nařiká:
„Zarmoutila jsem krále staříka.“

Štěstí, že jde kolem Anežka, místní selka,
snad nebude katastrofa tak velká.
Na pomoc zavolá svého synka,
chytrého Tondu, jenž za pecí spinká.

Čarodějnice jménem Popleta,
vtrhla do sloje jako kometa.
Tonda je světa znalý, tak zamyslí se,
vždyť drak je jen sám a nudí se.
Na dračí nudu funguje nejvíce
barevný televizor a pohádkové stanice.

Drak s radostí princeznu vymění
za televizor a pohádky v českém znění.
V každé správné pohádce
má princezna svého zachránce.

Vše dopadlo tak, jak má,
král šťasten je a princezna zamilovaná.
Popleta všem slib musela dát,
že se bude více učit a méně čarovat.

Stela Charvátová, 8. D

Petr a kouzelná aplikace

Petr byl žákem sedmé třídy. Byl to docela obyčejný kluk. Lišil se od ostatních jen tím, že byl neustále na telefonu. V každé hodině, o každé přestávce byl na telefonu, při každém obědě i při večeři byl na telefonu. Bral si ho dokonce i na záchod.

Jednou, když ho jeho máma zavolala k obědu, odpověděl: „Teď nemůžu, hraju on-line hru.“ Máma na to: „Už jsi alespoň napsal tu slohovou práci, co máš mít na zítra?“ Petr neodpověděl a potichu si pro sebe řekl: „Kéž by si mě na chvíli nikdo nevyšímal.“ Najednou mu ve hře, kterou právě hrál, vyskočila aplikace s názvem „Neviditelný“. Tak se rozhodl ji stáhnout. Ale Petr ještě nevěděl, co se mu stane.

Když aplikaci otevřel, začal cítit, jak mu nabíhá husí kůže a najednou omdlel. Když se konečně probрал, všude kolem něj bylo vzduchoprázdno.

Najednou uslyšel hlas, který mu říká: „Petře, osvobodím tě, až si uvědomíš, co děláš špatně.“ Petr nejdříve vůbec nerozuměl, co po něm ta aplikace chce. Ubíhala hodina za hodinou a Petr stále netušil, co má dělat. Pak si vzpomněl, co mu včera říkala máma. Vůbec nevěděl, jestli to aplikace myslí, jak to myslí Petr, ale zkusil to. Najednou nahlas řekl: „Vzpomněl jsem si, že za námi mají zítra přijet prarodiče, které jsem neviděl hodně dlouho. Tak jsem se na ně těšil“ A poté posmutněl.

Najednou se zase ozval ten hlas: „Skvěle, Petře! Potvrdil jsi mi, že máš radši rodinu než telefon. Jsi volný!“

Petr náhle ucítil nabíhající husí kůži a znovu omdlel. Když se probрал, zase poznal svůj pokoj a vtom uslyšel hlas mámy: „Tak bude to, Petře?“ Petr rychle zahodil telefon, seběhl ze schodů a uviděl svoji rodinu, jak obědvá u stolu. Petr zvolal: „Já jsem tak rád, že vás zase vidím!“ A pak hned všechny objal. Nikdo z rodiny sice nechápal, co se děje, ale všichni byli rádi, že Petr konečně není na telefonu, ale v klidu s nimi obědvá.

Nina Čermáková, 7. C

O kouzelné apce

Za devatero horami, devatero řekami a jedním lesem leželo království krále Ludvíka. Království bylo velmi moderní. Bezdrátové připojení na wifi či nejnovější telefony měla každá chalupa. Po celém království byla krásná místa, kde jste si mohli vyfotit selfie a chlubit se s ním na sociálních sítích. Každý chtěl vypadat co nejlépe a stejně to bylo u králových dcer. Nejstarší byla dvacetiletá Valerie, sedmáct bylo Olívii a patnáct Isabelle. Všechny byly moc krásné, ale chtěly být ještě hezčí. Král je však nechtěl nechat provdat, dokud všem nebude osmnáct. Valerie byla velmi závistivá. Každou chvíli někomu záviděla: „Tatínku, ona má tak krásné řasy, proč takové nemám? A tatínku, proč ona je u moře a my ne? Tatí, ona má hezčího koně než já, chci jiného!“ Druhorozená Olívie byla velmi kreativní, ale líná. Každou chvíli vymýšlela, jak by mohla své fotky vylepšit, ale nic ji nenapadlo. Nikam se jí nechtělo chodit, a tak si sama malovala na velké plátno krásné lesy a louky, aby se mohla u nich vyfotit. Dojít k opravdovému lesu nebo louce jí však bylo na obtíž. Ta nejmladší Isabella byla ze všech nejhodnější. Také se ráda fotila, ale raději chodila jen tak na procházky do lesa. Valerii a Olívii však jejich fotky nepřipadaly dokonalé, a tak se jednoho dne domluvíly a požádaly královského IT specialistu, aby jim vytvořil aplikaci, kde by mohly vylepšovat své fotky na počítači a zároveň by vypadaly realisticky. Osm dní a osm nocí vymýšlel a programoval IT specialista aplikaci, která by splňovala požadavky princezen. Devátý den se sešli. „Milé dámy, pracoval jsem tvrdě a dlouho, abych sestavil ideální aplikaci pro vás. Nazval jsem ji *Photoshop*. Princezno Valerie, můžete zde upravovat fotky tak, aby to vypadalo, že máte na sobě více make-upu. Princezno Olívie, všichni uvěří tomu, že jste na návštěvě ve vedlejším království, i když budete doma v komnatě. Další funkce už objevujte samy, ať se nenudíte. V tuto chvíli je Photoshop ke stažení po celém království krále Ludvíka.“ Princezny byly nadšené a hned šly Photoshop vyzkoušet. Připadalo jim to jako nějaké kouzlo, magie, která očaruje jejich fotografie. Pouze Isabelle se tato aplikace nelíbila. Proč by si měl někdo upravovat fotky? Vždyť by nebyly pravdivé. Zanedlouho to vypadalo, že princezna je jediná, která aplikaci nepoužívá. Zato Olívie se chlubila tím, že navštívila království slunečního boha Rea nebo byla v království Sedmi Kopců na pikniku. Princezna Valerie byla oblíbená mezi princí. Na sociálních sítích obdivovali její hubený obličej a dlouhé černé řasy princové z celého světa. Dokonce i král Ludvík si upravil fotku tak, aby vypadal, že jede na bílém koni (mezi králi to bylo zrovna populární). Uplynuly tři roky a téměř všichni stále žili ve lži skrývané

za Photoshopem. Pouze princezna Isabella to odmítala. Král usoudil, že je konečně čas na vdávání, když všechny dcery jsou již plnoleté. Za princeznou Olivii jezdili nejvíce princové, kteří byli cestovatelé, ale jakmile se dozvěděli, že není nic z toho, co je na sociálních sítích pravda, radši odjeli. Přece si nebudou brát za ženu lhářku. Za princeznou Valerie jezdili velmi populární a pohlední princové, když ji však uviděli, bez váhání odjeli. Princezna za tři roky z královského lenošení malinko přibrala, tím pádem měla spíše zakulacený obličej. Za princeznou Isabellou přijel pouze jeden princ. Jmenoval se Fridrich. Poznal, že si svoje fotografie neupravuje ve Photoshopu, a také cítil, že má Isabella dobré srdce. Král Ludvík vystrojil pouze jednu svatbu pro svou nejmladší dceru Isabellu. Olivie a Valerie si musí zatím počkat.

Markéta Rodová, 7. A

Rodinný výlet

Jednoho dne se Pepík Koutník vydal se svojí kamarádkou Josefínou Pilnou do hor. Cesta tam byla normální jako každá jiná, ale to netušili, co je čeká nebo jaké dobrodružství zažijí. Když dorazili na místo se svými rodiči a radostnými úsměvy, vše se jim zdálo jako z pohádky. Chvíli potom, co se ubytovali, šli se Pepík s Josefínou projít a porozhlédnout po krajině a po místu, kterému budou moct říkat klubovna na celý ten měsíc, co to budou. Viděli mnoho míst, ale žádné je neoslovilo. Když tu náhle našli jeskyni, která měla dokonce i wifi.

Uběhl týden, co přijeli. Ten týden byl plný lyžování, teplých nápojů, zábavy a super zážitků. Ale když přišli do klubovny, tak se najednou něco stalo s jejich wifi signálem a vtáhlo je to do Pepíkova telefonu. Když je to vcuclo, tak je přivítala základní tečka od jejich wifi. Ta jim řekla, že musí najít všech pět čárek, aby se dostaly ven. Pepík a Josefína se báli, že o ně mají rodiče strach, načež je tečka upozornila, že jeden den v telefonu je jedna vteřina v reálném světě. Děti tečku požádaly, aby je pustila ven, ale tečka řekla, že ji vězní umělá inteligence, zkráceně U. I. A že jen tehdy, kdy bude mít všech pět čárek, pak je odtud vysvobodí.

Děti se hned vydaly na výpravu s cílem najít všech pět čárek. Napřed se vydaly do aplikace s hudbou. Tam jenom neposlouchaly písničky, ale i pátraly. Když už to chtěly vzdát, našly poslední písničku, která je dostala k rébusu, kde musely správně nasměrovat trubky, aby se voda dostala do sudu, z kterého vypadla první čárka. Pak se vydaly dlouhou cestou až k aplikaci Google, kde ale nic nebylo. Dále došly k „youtubu“, kde na ně čekala výzva. Výzva tak těžká, že ji zatím nikdo neprošel. Bylo to „zkus se nasmát“, což znamená, že musí video dokoukat bez toho, aby se zasmály. Po chvíli snažení se jim to

podářilo a obdržely další, tentokrát v pořadí druhou čárku. Třetí čárku objevily, když o ni Pepík omylem zakopl. Pro čtvrtou se vydaly do hry s názvem Minecraft, kde místo diamantů byla již zmíněná čtvrtá čárka. V reálném světě už to bylo asi něco okolo tří vteřin, pro ně to byly celé tři dny. Nějakou dobu brouzdaly po telefonu a hledaly pátou a poslední čárku, která je dostane domů.

Když uběhl nějaký čas, vydaly se děti za U. I. Cesta k ní byla náročná, ale nevzdávaly to. Trvala dlouhou dobu, ale nakonec k ní dorazily. Usídlila se v aplikaci Bakaláři. Pepík zahlédl poslední, pátou čárku. Jenom ta jediná je mohla dostat domů. Pepík se pro ni ihned vydal, ale U. I. ho rychle zastavila. Josefína tam nechtěla jen tak stát a vrhla se pro ni taky. U. I. ji ihned zastavila. Děti si myslely si, že prohrály, ale v tu ránu jim došlo, že ta wifi není její, ale je zakletá, takže když se jí dotkne, tak se s U. I. něco určitě musí stát. Pepík s Josefínou se najednou rozběhly a nalákaly U. I., aby se poslední čárky zakleté wifi dotkla a zmizela.

Pepík s Josefínou vyhráli a dostali poslední čárku k ostatním. Jejich wifi už není zakletá. Je volná, a proto vytvořila portál přesně tak, jak slíbila. Pepík a Josefína byly rádi, že znovu mohou vidět své rodiče a rozběhli se do chalup. Zbytek výletu na horách si všichni moc užili. Normální člověk by brzy zapomněl, že tam vůbec byl, ale Pepík s Josefínou zažili dobrodružství, na které se nezapomíná.

David Mojžiška, 7. C

Jak hloupý Honza chytrý telefon našel

Jednoho mrazivého rána se Honza hlady probudil, zadíval se do stropu a přemýšlel, co bude jíst. Rohlík s máslem, chleba s míchanými vajíčky, ne, ne, ne ... uvažoval Honza dál. Buchty s mákem, ty bych si dal. Honza posedlý myšlenkami na buchty vyskočil z postele a utíkal do kuchyně.

Jak se asi dělají buchty, přemítal. Kde jinde hledat recept než na internetu, napadlo ho. Kdybych tak měl chytrý telefon, hned bych byl chytřejší. Kam ho jenom položil. Druhý den se procházel po dvorku, snil o buchtách a hledal telefon. V duchu se s ním loučil, myslel si, že telefon ztratil. Sedl si na lavičku před domem. Něco ho tlačí v kapse. Telefon, co se ho nahledal. Po rozkliknutí na něj vyskočila spousta receptů, stačilo jen vybrat ten správný.

Domácí makové buchty, to je ten nejlepší recept. Začínal slovy: připravte si 1,5 kg hladké mouky, 20 g droždí, 70 g cukru, 2 dl mléka, 1 vejce, sůl, 100 tuku, vanilkový cukr, 200 g máku. Honza si vyskládal potraviny na pec a chtěl se pustit do práce. Podíval se na telefon, jak bude recept pokračovat. Dívá se, dívá a telefon mu neodpovídal. Zběsile mačkal na tlačítko, až se na telefonu objevil error. Wifi není dostupná. „Zkontrolujte připojení!“ hlásil telefon. O Honzu se pokoušely mráčky. „Co teď budu dělat?“ bědoval.

A tak Honza začal s pečením buchek sám, bez mobilu. Připravil velký hrnec, do kterého smíchal všechno dohromady. Prapodivné těsto, pomyslel si Honza, ale pokračoval dál. Těsto na pekáči připomínalo spíše kaši. Jak dlouho se asi pečou buchty? Kdy bude mák už měkký, za hodinku buchty vyndám z pece, uvažoval. Po čase se po kuchyni začal linout zápach spáleniny. Tato zvláštní vůně

přiměla Honzu vytáhnout pekáč. Při pohledu na podivné buchy se mu zatočila hlava. Buchty se buchtám vůbec nepodobaly. „Je po nich,“ zanaříkal nahlas Honza. Byl nešťastný. Tolik práce!

K čemu je mi chytrý telefon. Když jsem ho nejvíce potřeboval, tak mě nechal na holičkách. No co, není nad vlastní zkušenosti. Příště snad pečení buchet vyjde.

Tereza Sochorová, 8. D

Jak hloupý Honza chytrý telefon našel

V jedné malé vesničce se narodil kluk. Říkali mu Honza. A protože se ve škole špatně učil, dali mu přezdívku Hloupý.

Rodiče se na Honzu často zlobili, že se ve škole více nesnaží a neučí se. Ale jednoho dne se tak rozzlobili, že ho poslali do světa na zkušenou. Honza šel, šel a šel, až došel na rozcestí. Nevěděl, kudy má dál jít. Vtom si všiml, že na kraji cesty leží v trávě chytrý telefon. Zvedl ho a zapnul navigaci. Hned věděl, kudy se vydat do sousedního království. A tak vyrazil.

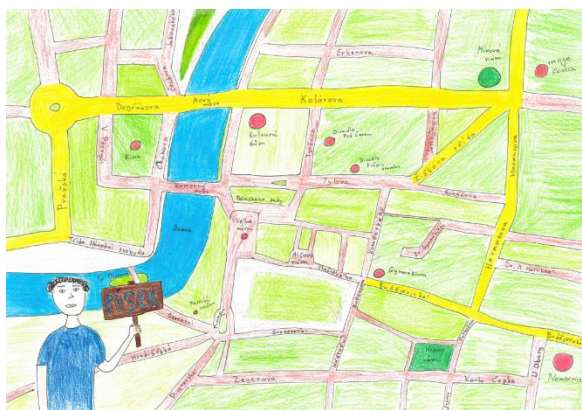
Na hranicích potkal tuláka, který mu pověděl o princezně. „Je moc smutná, nemluví, ale to si přeci můžeš najít na webovkách v chytrém telefonu. Ty je nečeš?“ divil se. Honza se rozhodl, že vyrazí do zámku a přinutí princeznu mluvit. Na zámku se ale dozvěděl, že pokud se mu to s princeznou třikrát nepovede, bude o hlavu kratší. Poprvé neuspěl. Princezna nepromluvila, a tak Honzu posadili do hladomorny. Nespal, nejedl a jen přemýšlel, jak princeznu rozmluvit, jak si zachránit hlavu. „Už to mám“, vykřikl, „mám přece chytrý telefon.“ Okamžitě si vygooglil, jak to v pohádkách chodí s nemluvicími, rozmazlenými princeznami. A vzpomněl si na svou babičku, která když jako malý zlobil, každou takovou situaci rázně vyřešila. „Jasně, naplácám jí na holou,“ rozhodl se Honza. A jak řekl, udělal. Hned požádal pana krále o druhou schůzku. Bylo mu vyhověno. Plán vyšel. Naplácal princezně a bylo po trucování. Ještě mu všichni děkovali a za odměnu dostal truhlu plnou zlatáků.

A protože to byl opravdu hloupý Honza, tak jak si vykračoval cestou domů, zlatáky z nedovřené truhly trousil za sebou. Ztratil i chytrý telefon. Ten asi u cesty leží dodnes.

Vojtěch Milota, 8. D

Zakletá WIFI

Před několika lety žil v jihočeském městečku Písek šikovný truhlář Karel se svojí manželkou Bohdanou a dvěma dětmi Karlíkem a Bohdankou. Žili spolu všichni v malém pronajatém bytě v centru

města. Nebydlelo se jim špatně, ale přeci jenom byt byl pro jejich rodinu malý, děti neměly vlastní pokojíky, a tak začali všichni snít o vlastním bydlení.

Protože Karel svému řemeslu rozuměl a měl hodně přátel řemeslníků, rozhodl se, že koupí dům na okraji města, který se celé jeho rodině už delší dobu líbí a přestaví si ho podle jejich představ.

A tak všechno začalo. Při přestavbě pomáhali všichni jeho kamarádi a s jejich pomocí

dosáhl Karel vysněného bydlení.

Všechno bylo hotové a rodina truhláře se nastěhovala do nového domova. První noc malý Karlík se svojí mladší sestrou Bohdankou nemohli vůbec usnout. Večer se snažili oba připojit na WIFI, aby se mohli spojit se svými kamarády, ale připojení jim vůbec nefungovalo a oba přemýšleli, co se mohlo stát. Blížila se půlnoc, oba stále nespali a najednou se uprostřed pokoje objevilo světlo, ze kterého vystoupil skřítek, který se jim představil a řekl, že se jmenuje Internet. Skřítek Internet byl zlomyslný, zlý, dětem se smál, že se nemůžou k WIFI připojit, a řekl jim, že kvůli bývalým obyvatelům domu je WIFI zakletá. Stačil jim ale ještě říct, že pokud splní tři úkoly, mohly by WIFI vysvobodit. Také jim sdělil, že úkoly nebudou lehké a splněním každého úkolu získají čísla, která jsou součástí hesla, jedině díky kterému můžou WIFI vysvobodit.

Oba dva věděli, že se do boje o záchranu WIFI budou muset pustit. Skřítek Internet jim ještě sdělil, že na splnění každého úkolu mají pouze jeden den. Pokud ale úkoly nesplní, WIFI bude nadobro ztracena.

Ráno se děti vzbudily a ani jeden si nebyl jist, jestli to, co se jim honí v hlavě, byl sen nebo pravda.

Po obědě oba zjistili, že všechno opravdu sen nebyl. Malý, lstivý skřítek Internet se objevil v pokojíku s prvním úkolem. Stoupl si před děti a řekl jim: „Vaším prvním úkolem je přeložit odstavec této německé knihy, kterou vám tady předávám, a to do zítřejšího oběda.“ Karlík s Bohdankou se na sebe podívali a věděli, že mají problém. Překládat texty nebo věty uměli jenom pomocí internetu, kdy zadali vždycky slovo do vyhledávače, a vše se samo přeložilo. Ale oni přeci nemají WIFI. Bylo jim jasné, že musí odstavec přeložit pomocí kapesního slovníku, který ale ani jeden neuměl vůbec používat, protože to nikdy nepotřebovali. Karlík rychle doběhl pro kapesní slovník ke svým rodičům. Otevřel ho a oba začali přemýšlet, jakým způsobem vlastně takový kapesní slovník funguje. Nakonec na to Karlík přišel, oba dva neustále dokola přeříkávali abecedu a překládali pomalu jednotlivá slova odstavce. Když měli hotovo, hned se skřítek Internet objevil. Zkontroloval splnění úkolu a velmi nerad musel přiznat, že to děti zvládly. A za to, že děti první úkol splnily, jim předal první dvě čísla šestimístného kódu, kterým mohou osvobodit zakletou WIFI.

Druhý den, opět po obědě se skřítek Internet zase objevil. Přišel za dětmi s druhým úkolem. Nebyl vůbec nadšený, že děti první úkol splnily. Nepřál jim, aby kód pro osvobození WIFI rozluštily. Řekl jim tedy: „Vaším druhým úkolem je uvařit nejlepší svíčkovou omáčku. Recept musíte najít v kuchařce, ne v počítači na internetu. Myslím, že by vám počítač stejně nebyl k ničemu, když nemáte WIFI,“ vysmíval se jim. „Uvařit musíte omáčku do zítřejšího oběda,“ řekl a zmizel.

Karlík s Bohdankou našli v kuchyni několik kuchařek, ze kterých vybrali podle nich nejlepší recept na svíčkovou omáčku. A pustili se do díla. Vůbec netušili, co z jejich vaření vznikne, protože si nebyli jisti, jestli mají správný postup. Nutně by potřebovali připojení k internetu, aby se podívali na videa o vaření této omáčky, ale nemají WIFI. Je zakletá a oni to musí dokázat, aby ji vysvobodili. Přesně v poledne druhý den měli hotovo. Najednou před nimi stál skřítek Internet, jejich práci zkontroloval a musel přiznat, že úkol splnili. Skřítek jim předal další dvě čísla do kódu k osvobození WIFI.

Po splnění těchto dvou úkolů si děti uvědomily, že je čeká třetí a tím i poslední úkol. Děti byly napnuté, co bude posledním úkolem. A najednou stál před nimi. Skřítek Internet. A řekl: „Vaším třetím a posledním úkolem je říct mi zítra přesně v poledne, o čem vypráví báseň Polednice od Karla Jaromíra Erbena.“

Oba sourozenci se zděsili. Věděli, že za normálních okolností by si pustili počítač a našli by si, o čem báseň je. Teď si ji ale musí přečíst a pochopit ji. Oba běželi tedy do pokojíku, našli knihu a začali pilně číst.

Další den v poledne stál před nimi skřítek Internet. Obě děti začaly vyprávět o básni. Navzájem se doplňovaly. Když skončily, bylo v pokojíku ticho. Skřítek musel přiznat, že úkol splnily, předal jim poslední dvě čísla, která chyběla do kódu k vysvobození WIFI.

Karlík s Bohdankou kód zadali a s napětím čekali, zda WIFI bude osvobozená a bude fungovat. Oba dva najednou zakřičeli: „WIFI je zachráněna!“

Skřítek Internet se ale najednou znovu objevil v pokojíku, aby jim vyprávěl, proč vlastně WIFI zaklel. Děti se dozvěděly, že to bylo proto, že chlapec, který žil v domě před nimi, trávil na WIFI svůj veškerý čas, a to že děti dělat nesmí, a proto se rozhodl WIFI zaklít.

Sourozenci skřítkovi slíbili, že se budou chovat zodpovědně. Skřítek Internet jim řekl, že je bude stále sledovat, a že pokud děti svůj slib nesplní, WIFI opět zakleje.

Amálie Gubišová, 7. A

ZAKLETÁ WIFI

Bylo nebylo jedno království jménem Inter. Nebylo ale ledajaké! Bylo to totiž úplně první království, které mělo internet. Všichni v království ale byli závislí na různých elektronických zařízeních a nikdy v životě nebyli bez internetu ani týden, ani den, ani hodinu, a dokonce ani minutu. To se ale změní, poslouvejte jak.

Jako každý rok pořádali král s královnou noc v kině. Všechno bylo perfektně připravené, plátno pověšené, jídlo uvařené, film nachystaný a vše mohlo začít. Byla pozvaná celá vesnice a všichni se moc těšili. Král předstoupil před plátno: „Milí vesničané, vítám vás opět po roce na naší oblíbené noci v kině. Doufám, že se vám bude film líbit. Jezte! Pijte! A užívejte!“ Najednou se ale zezadu ozvalo: „Krucipísek. To nefachčí, pane králi! Už jsem to zkoušel i restartovat, ale ani to nepomohlo.“ „Ale prosím tě, ukaž. Podívám se na to.“ A za chvíli už byl pan král u promítače. Ani on si ale nevěděl rady a skoro se rozbrečel, když hlásil: „Je mi to moc líto, ale bohužel se musí naše noc v kině zrušit. SPADLA NÁM WIFI!!!“ Celé kino se zahalilo do smutku. Co budou dělat? V království Inter nebyl nikdy nikdo bez internetu.

Hned druhý den nechal král zavolat ajťáka. Byl to ten nejlepší na celém širém světě. „Tak ukažte, co tu máme za trable?“ „Měli jsme naši noc v kině, ale nemohli jsme pustit film! Všichni se na večer moc těšili, a teď dokonce nefunguje internet. No není to hrůza?!“ postěžovala si královna.

Po asi dvou hodinách snažení řekl ajťák smutně: „Je mi to moc líto, mám pro vás bohužel špatnou zprávu. Internet nenahodím ani já!“ „Nééééé, to se mi snad jenom zdá. Štípněte mě někdo,“ teď už se král doopravdy rozbrečel. „Bohužel internet už nikdy nenahodíte zpátky.“ „Co prosím? To si děláte srandu!“ skočil mu král do řeči. „Uklidněte se, můžete to ještě zvrátit. Asi vás zaklela čarodějnice jménem Urshulla. Je mocná a dokáže zaklít úplně všechno. Dokonce i internet. Urshulla nemá ráda, když je někdo závislý na telefonu a podobných elektronických vymoženostech, což, bez urážky, vy a obyvatelé vašeho království jste. Měli byste trávit více času v přírodě, a to vy neděláte,“ pokračoval ajťák. „Ano, chápeme, ale tak už jsme se narodili... Jak se to teď máme odnaučit?!“ zeptala se královna. „Od toho je ta kletba. Jak říkám, Urshulla to dělá jen proto, aby vám pomohla,“ objasnil ajťák králi a královně. „Ale jak si můžeme být jistí, že nám náhodou nelžete?“ zeptal se král. „V jednom království už se to stalo také. Mám s tím zkušenosti. Můžu vám dát i deník, který si psal dobrovolník, který šel zbavit království této kletby. Chcete ho?“ zeptal se ajťák. „No jasně, chceme. Že se ptáte!“ Všechny podrobnosti a informace byly sepsány v deníku, který si královna s králem v noci přečetli. „Musíme vymyslet nějakou odměnu, třeba dvacet tisíc korun, jinak žádného dobrovolníka neseženeme,“ napadlo královnu. „To je skvělý nápad, ale musíme nabídnout aspoň třicet tisíc,“ namítl král.

Druhý den nechal král vyhlásit zprávu do světa. Přihlásilo se dvacet chlapců a král s královnou si nemohli vybrat toho pravého. Nakonec si na hrad pozvali všechny, aby poznali, jak moc chytrí a zruční jsou. Rozhodování však bylo docela jednoduché. Všichni chlapi byli totiž zruční, ale bohužel nebyli moc chytrí. Jen jeden jediný byl jak chytrý, tak i zručný. Jakub se přihlásil jen proto, že měl na věc stejný názor jako Urshulla. Nelíbilo se mu, jak byli lidé závislí na všech těch elektronických hračkách. A když slyšel, že heslo od wifi dostanou zpět, jen pokud se změní, rozhodl se, že se pokusí pomoci. Král s královnou mu předali deník. „Děkuji mockrát,“ řekl Jakub. „To my ti děkujeme, že naše království zachráníš,“ poděkovala mu královna.

Brzy ráno se celé království sešlo na náměstí, aby všichni viděli hrdinu, který jim zachrání wifi, a popřáli mu štěstí.

Jakub se vydal na cestu podle deníku. Bez problémů došel na horu Urshu, kde sídlila čarodějnice, cestou ani jednou nezabloudil. Byl trochu nervózní, ale hned zaklepal. Ozval se příjemný hlásek: „Ano, už jduuu.“ To Jakuba zarazilo. V deníku byla Urshulla popisovaná jako hrozná, ošklivá a chraptící čarodějnice. Opak byl ale pravdou. Dveře otevřela krásná dívka, což Jakuba ohromilo. Urshulla byla také překvapená, už dlouho neviděla někoho tak milého. Po chvíli Urshulla prolomila napjaté ticho: „Co potřebuješ, hmm ..., kluku?“ „Já jsem Jakub. A přišel jsem, abych zbavil naše království Inter tvé kletby.“ „Dobře, dobře, vím. Pojď dál, můžeme hned začít s první zkouškou. V ní prokážeš, jak jsi vytrvalý a zručný. Budeš celý den venku v divoké přírodě, ale nebudeš moct nikoho požádat o pomoc. Když to pravidlo porušíš, je s tebou konec!“ zdůraznila Urshulla.

Celý den přšelo a byla bouřka, dokonce se přehnalo i tornádo. Nakonec se ale počasí umoudřilo a najednou bylo zase úmorné teplo, které se nedalo přežít. Jakub podezíral Urshullu, že to dělá naschvál. To aby neměl první zkoušku tak jednoduchou. Kromě počasí měl Jakub i problémy se zvířaty, několikrát ho i pokousali, div že si ho nedali ke snídani. Noc ale proběhla překvapivě klidně.

Druhý den měl Jakub podstoupit druhou zkoušku. „Postaráš se o všechna moje nemocná zvířátka a pozor, budu tě sledovat! Mám tu malou ordinaci, ve které je všechny léčím. Teď to bude všechno na tobě,“ vysvětlila mu Urshulla.

Jakub vyléčil všechna zvířátka: pandu, kočičku, pejska, chameleona, křečka, poradil si dokonce i s nemocnou koalou. „Tak jaká bude třetí zkouška?“ zeptal se nedočkavě Jakub. „Budeš zavřený v této místnosti bez kontaktu s ostatními lidmi, ve tmě, zkrátka bez ničeho,“ řekla trochu škodolibě Urshulla. „V pohodě,“ vytahoval se Jakub. Když po celém dnu, který strávil ve tmě, vylezl ven, objevil přede dveřmi papírek a na něm stálo:

Milý Jakube a milé království Inter,

poslali jste opravdu šikovného chlapce a myslím, že Vaše království je schopné dodržet naši dohodu. Vyhrožovat Vám úplně nechci, ale obávám se, že to jinak nepůjde. Jakmile dohodu porušíte, zakleju Vás znovu a nadobro. Jakub všechny zkoušky splnil skvěle, neměl s ničím problém, což velmi obdivuji. A proto Vám dám nové heslo od wifi. Neztraťte ho!!!

3BK!4Sq2

URSHULLA

A bylo hotovo, Jakub mohl odejít, ale to se mu bez rozloučení s Urshullou nechtělo. Nakonec se rozhodl, že se sem ještě vrátí. Doma ho vítalo celé království. „Tak pane králi, zvládl jsem to. Tady máte dopis a nové heslo,“ řekl Jakub. Samozřejmě heslo hned vyzkoušeli a opravdu, vše začalo opět fungovat.

„Děkujeme, jsi teď hrdina. A tady máš zaslouženou odměnu,“ podal mu král pytel se slíbenými penězi. Po krátkém čase se Jakub rozhodl, že se vrátí zpátky za Urshullou. Ta už na něj nedočkavě čekala.

Nakonec byla svatba a od té doby celé království žilo tak, jak se má žít. Přírodu si užívali každý den a už je nikdy nikdo nezaklel.

Jolana Pauknerová, 6. A

Slunečnicová poezie a próza

Slunečnice

Uprostřed pole,
Stojí slunečnice žlutá,
Každý, kdo jde kolem,
Tak na ni kouká.

Žluté okvětní lístky,
černý střed,
radost na ni pohledět.

Žlutá je jako sluníčko,
v zahradě nám kvete,
dělá radost rodičům,
ale také dětem.

Václav Kerl, 9. C

Roztroušená skleróza

Byl krásný den,
a můj život začal novým příběhem.
Jako malý jsem si ničil zdraví,
a to se mi teď nevyplatí.
Moji míchu napadla choroba,
kterou teď nedokážu ovládat.

Slunečnice

Z nebe dolů maličko,
sestoupilo sluníčku.
Tady se mi věru líbí,
zůstanu tu ještě chvíli.
Budu kvést a dělat radost,
nebude to žádná starost.
V zahradě i na poli,
lístky tiše hlaholí.
Je to naše krasavice,
říkáme jí slunečnice.

Kateřina Kučerová, 9. B

Hrozně mě bolí oči,
„Slunečnice, už to dál asi nevydržím!“
Budu se s tím snažit bojovat,
ale nevím, jestli dokážu odolat.
Mami, tati, mám vás rád,
budu vás vždy milovat.

Barbora Králová, 9. C

Slunečnice

Držme se a nepouštějme.
Držme se a nepadejme.
Věřme si, ať to dáme.
Nebojte se, my na to máme.

Slunečnice

Slunečnice, ta v poli září
jako datum 1. září v kalendáři.
Slunci ona podobá se,
ve své oslňující žluté kráse.

Pro někoho je jeho malým sluncem,
pro jiné však krásnou květinou,
Co je okouzlena svým šarmem,
protože není jen tak obyčejnou rostlinou.

Je to taková naše optimistka,
co světem září jako slunce.
Je to ta žlutá kráska,
co říkáme jí slunečnice.

Eliška Průšová, 9.B

Slunečnice – Svět kolem nás

Tanečnice slunečnice,
co bys ještě chtěla více?
Žlutá sukně, černý vršek,
hezčí než sto pampelišek.

Za sluncem se otáčí,
každý den si skotačí.
Přes kopce si mašuruje
a celý svět pozoruje.

Slunečnice pomáhá,
když to neuron nezvládá.
Dá nám smysl žít,
protože s ní jde všechno líp.

Markéta Veličková, 9. C

Každé ráno líně vstává,
na ostatní tvory mává.
Celý svět si projde,
i za tebou zajde.

Usměje se na tebe
a pak koukne na nebe.
Ptáček letí, duha svítí
a na louce kvete kvítí.

Barbora Bílková, 6. B

Slunečnice

Podívejte se na támhle tu louku,
co je u silnice,
a podívejte se sem, co roste támhle v koutku,
jedna opuštěná slunečnice.

Nikdo neřeší její krásu,
všichni si všímají jen sami sebe,
a ta slunečnice hledá spásu,
mezitím jen vzhlíží do sebe.

Kolem ní auta jezdí,
přitom ovzduší hyne,
všichni se bojí, že se zpozdí,
a nikde se smích neline.

Přes louku vede cesta
do bývalého lesíka,
tudy jezdí bagry z města
a pustina tam vzniká.

Pokud si člověk váží rostliny,
dá jí do botanické zahrady,
a proto vznikají pustiny,
místo přírodní parády.

Slunečnice k nebi vzhlíží,
už je málem bez květu.
Její konec se už blíží
kvůli modernímu světu.

Michal Hrdina, 9. C

Ryba v bezmoci

Slunečnice, prostá, ale elegantní!
Pro mnoho lidí ale relevantní.
Je to světlo, malé slunce,
ryba v jedné hlubší tůňce.

Neví o ní kdovíjaký člověk,
význam má však větší než preveliký úlovek.
Neví o rybě v bezmoci,
které je třeba pomoci.

Pojďme se zapojit
a společně se ozbrojit.
Vezmeme harpuny, vezmeme síť,
a tu nebohou rybu vylovíme.

Tato ryba, celkem malá,
je dlouhodobě poznamenána.
Onemocněla, to je vidět,
ale nemusí se za to stydět.
Následky mohou být velké,
vysvětlení neobjevené.

Bude se moci uzdravit?
Jak se to dá zastavit?
Nevím, ale stále mohu doufat,
jen nesmíme začít zoufat.

Šárka Bugošová, 9. C

Slunečnice

Jednoho dne si pět pacientů s roztroušenou sklerózou vyšlo na procházku do parku jejich zařízení, kde se léčili a které se jmenovalo Slunečnice.

Když přišli do parku, posadili se na lavičky a začali si povídat. Pán, který se jmenuje Petr, povídá: „Tady je tak krásně. Svítí slunce, kvetou kytičky, zpívají ptáci a vůbec.“ Přidá se mladá paní Renata: „Škoda, že nemůžeme být zdraví a chodit někam dál. Sice se tu o nás pěkně starají, ale zdraví je nejdůležitější.“ „Nechceme se pokusit vynaleznout lék, který by nás úplně uzdravil?“ řekla Honza. „To by bylo moc složité a zatím žádný lék ani není,“ argumentovala Kristína, „a hlavně jsme nemocní a nemáme už tolik sil.“ Potom se ozval Tomáš: „Nechcete přejít na jiné téma? Vycházka nám za chvíli

končí, tak ať si povídáme o něčem jiném.“ „To je dobrý nápad,“ přitakala Lenka, „jsme tady, abychom přišli na jiné myšlenky. Pojdme raději sázet slunečnice. Víte, že květina slunečnice je symbol naděje?“

Všichni usoudili, že na Tomášových a Lenčiných slovech něco je. Ještě chvíli si podívali o tom, co rádi dělají a nabírali sílu na sázení slunečnic. Později se vydali sázet slunečnice s vědomím, že se květina vždy otáčí za sluncem a je symbol naděje. Pro ně je to naděje na úplné vyléčení. Naděje možná malá, ale kdo ví. Nikdy se přece nemá říkat nikdy.

Natálie Šafránková, 9. C

Malá slunečnice

Na poli u vesnice, stála malá slunečnice.
Za sluncem se otáčela, pořád aniž by to chtěla.
Točila se dokola, až jí hlava bolela.

Jednou ráno přišla dívka, květinu si vzala domů.

A chtě nechtě tímto činem, tak přispěla rázem k tomu,

že tu malou slunečnici trápení tím zbavila.

Slunečnice v teplé vodě ve váze si doma sedí,
je už trochu znavená.

Najednou si časem všimne, že za oknem jemně
sněží,
Co to asi znamená?

Padá sníh a s ním i listy,
slunečnice uvadá.

Hlava se jí sklání k zemi,
něco ji však napadá.

Pár semínek ze své hlavy,
pustí rychle pod sebe.

Dívka si s tím ví hned rady,
na jaře je zaseje!

Matěj Bouška, 8. C

Slunečnice

Jednou, před dávnými časy, vyrostla jedna veliká slunečnicová louka. Ta ale nebyla nijak hezká, slunečnice byly totiž smutné a každý den měly svěšenou hlavu. Proto ani nálada ve vedlejší vesnici nebyla nijak veselá. Sluníčko bylo totiž smutné a zalezlo si za mraky. Ani ptáci ve vysokých korunách stromů nezpívali. Jednoho dne si ale malý odvážný ptáček samotář řekl, že takovou náladu už ve vesnici nesnese. Rozhodl se tedy, že vyletí, co nejvýše může, a zazpívá sluníčku tu nejhezčí písničku, kterou ho naučila jeho maminka. Když vyletěl nahoru, sedl si na mráček a začal zpívat.

„Sluníčko, sluníčko popojdi maličko,
sedíš tu za mraky, my klopíme zraky,
takhle to nepůjde!”

Ptáček měl úžasný hlásek a sluníčko rozveselil. Rychle letěl dolů, kde už na něj všichni čekali a děkovali mu za rozveselení sluníčka. Slunečnicová louka opět hrdě vztyčila hlavu a lidé ve vesnici se radovali a slavili veselou náladu. A od té doby ptáci každé ráno vesele zpívají a slunečnice se usmívají na lidi z vesnice.

Pavčina Bystřická, 9. A

O smutné slunečnici

Žila, byla jednou jedna slunečnice. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, kdyby tahle slunečnice nevyrostla na sídlišti uprostřed parkoviště. Každý den se se svým květem otáčela za sluníčkem a přemýšlela: „Proč zrovna já jsem musela vyrůst sama bez sestřiček na parkovišti. Jak mě sem mohl ten zlý vítr zanést?“

Den za dnem byla slunečnice smutnější, listy jí uvadaly. Jednou po dešti přiletěl na parkoviště vrabčák Tonda. Podívoval se, kde se mezi auty vzala taková krása. Se strachem, že ho květina odmítne, se přeci jen rozletěl za tím jasným žlutým květem.

Přiletěl ke slunečnici a zbledl. Slunečnice nedýchala. „Jak jí mám pomoci? Co pro ni můžu udělat?“ Pomyslel si vrabčák. Najednou si vzpomněl na živou vodu v nedaleké studánce, o které mu vyprávěla žabka. Doletěl pro ni a slunečnici s ní pokropil. Ta opět rozkvetla do krásy. Děkovala vrabčáčkovi za záchranu a stali se z nich nerozluční přátelé.

Vrabčák za svojí kamarádkou létal a slunečnice se už necítila tak opuštěná. Jednoho dne však vrabčák nepřiletěl. Slunečnice vytrhla svůj první kouzelný lístek, který jí ukázal, co se s přítelem stalo. Viděla ho na pokraji sil, moc nechybělo, aby zemřel. Vytrhla tedy druhý kouzelný lístek a ten ho přenesl k ní. Třetím kouzelným lístkem vdechla vrabčáčkovi život. Poté ještě vysypala trochu svých semínek, aby se mohl vrabčák najíst.

Vše dopadlo dobře a přátelství mezi ptáčkem a květinou bylo opět pevné a věrné. A pokud ještě žijí, trvá dodnes.

Amálie Gubišová, 7. A

Slunečnice

Byla jednou jedna slunečnice, která se jmenovala Žofie. Byla krásná. Velká, barevná, se silným zeleným stonkem a pevnými listy. A tak ráda se točila za sluncem. Bydlela ve městě, které nemělo své jméno, ale všichni mu říkali městečko U Slunečnice Žofie. Až tak moc byla Žofie oblíbená. Všem se líbila. Všichni lidé, kteří tam bydleli, se o ni starali, zalévali ji, pleli a pravidelně měnili půdu.

Jednoho dne se ale stalo něco nečekaného. Přes noc Žofie někam zmizela. Všichni z městečka ji hledali, ale nebyla nikde. Tak si najali proslulého detektiva pana Robůtka, aby se ji pokusil najít. Pan Robůtek také hledal a hledal, ale nenašel. Až na úplný konec si něčeho všimnul. Na zemi uviděl lístečky, které ho dovedly až k jednomu z domů, který patřil panu Myškoví. Jedinému obyvateli městečka, který neměl slunečnici Žofii rád. Nerad se na ni díval a nechtěl se o ni ani starat. Pan Robůtek neváhal a do domu vešel. Nikoho a nic však uvnitř nenašel, a tak odešel s nepořízenou.

Když se pan Myška vrátil z procházky po městečku domů, po panu Robůtkovi už tam nebyla ani stopa. Pan Myška se najedl, napil a šel dát vodu i slunečnici Žofii. Když k ní přišel, slunečnice hned spustila: „Mohla jsem utéct, byl tu pan Robůtek, hledal mě, mohla jsem křičet, aby mě osvobodil, ale já to neudělala, protože vím, pane Myško, že jste v hloubi duše dobrý člověk, vím, že mě pustíte a že nejste zlý!“ Pan Myška se zastavil a překvapeně se díval na slunečnici: „Tak to mě opravdu dojalo, Žofie, pustím tě, jestli chceš, opravdu nejsem zlý, i když to tak třeba vypadá,“ řekl pan Myška. „Já jsem ti nechtěl ublížit, opravdu ne, jen mi vadilo, že se o tebe každý tak rád stará, ale teď se o tebe starám vlastně i já sám, přinesl jsem ti vodu, vezmi si ji,“ řekl. Žofie se napila a na pana Myšku se vděčně usmála.

Potom se společně vydali na náměstí. Všichni lidé z městečka už tam čekali. Byli smutní. Pan Robůtek jim zrovna oznámil, že slunečnici nenašel. Ale najednou ji zahlédli. Šla s panem Myškou a usmívala se. Všichni byli rádi, že se Žofie našla a daří se jí dobře. Pan Myška se všem omluvil a slíbil, že od teď se bude o slunečnici starat tak, jako všichni ostatní z městečka. Na důkaz toho, že to myslí vážně, zasadil doprostřed náměstí další malou slunečnici. Vše tedy dobře dopadlo.

Kryštof Hlaváček, 7. A

Svět kolem nás

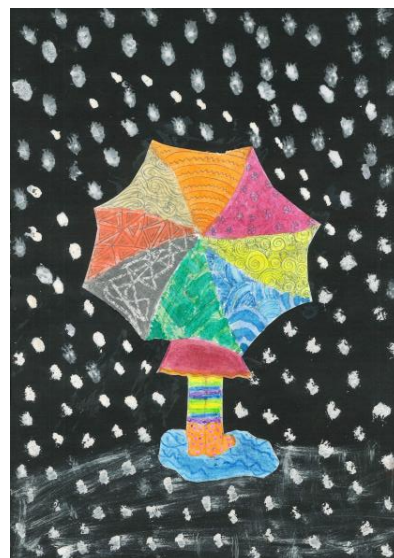
Nedaleko jedné malé vesničky je zvláštní pole. Rostou na něm květiny, které jsou krásné, žluté a které se dokáží otáčet za sluncem. Je to pole slunečnic. Tyto květiny jsou ale také zvláštní v tom, že dokáží mluvit. Jsou moudré a umí vždycky dobře poradit.

Na tomto poli žije několik malých zvířátek. Například myšky, brouci a různí hraboši. V zemi mají své komůrky a vyšlapané chodby, kudy chodí. Slunečnice jim dávají stín, a tak si malá zvířátka můžou odpočinout od slunečních paprsků.

Jednou se takhle na poli proháněla myška se svým myšákem. Běhali sem a tam mezi slunečnicemi, schovávali se do komůrek a zase vyskakovali, užívali si krásného slunečného dne až do chvíle, kdy myšák při jednom rychlém skoku špatně dopadl a zranil si zadní tlapku. Teď tam chudáček ležel a nemohl se na ni postavit. Myška hned běžela k němu a snažila se mu pomoci. Podepřela ho a spolu se dobelhali domů do své nory, kde ho pořádně ošetřila a dala mu něco od bolesti. Jenže taková zlomená tlapka se nezahojí jen tak rychle. A tak několik týdnů musela myška dělat všechnu práci, a ještě se starat o svého myšáka.

Jednou šla mezi slunečnicemi malým vyšlapaným chodníčkem, nesla nějaké jídlo a celá unavená si smutně začala stěžovat: „Já už nemůžu. Je to těžké všechno dělat a k tomu se všim myšákovi pomáhat a starat se o něj.“ Přitom si unaveně sedla na hroudu hlíny a jen tak si pro sebe vzdychla. V tu chvíli se k ní sklonila slunečnice a řekla: „Myško, moje milá, buď statečná a silná. Myšákovi bude brzo lépe a zase bude pomáhat on tobě. Do té doby si vezmi příklad z nás slunečnic. Když svítí sluníčko, jsme otevřené a otáčíme se za ním. Ale co děláme, když je škaredě nebo když prší?“ „Jste skloněné,“ odpověděla myška. „Ano to jsme,“ pokračovala slunečnice, „ale málokdo ví, že ty silnější slunečnice podpírají ty slabé, než zase vyjde sluníčko. Myšičko, teď je čas, kdy ty podpíráš myšáka a není to jednoduché, já vím. Ale přijde doba, kdy on bude podpírat tebe.“ Myška se usmála a odhodlána vše zvládnout se vrátila za svým myšákem.

Za pár týdnů už slunečnice zase viděly pod sebou běhat a vesele si poskakovat myšáka i s myškou. Myška díky slunečnicím nikdy nezapomněla na to, jak důležité je někomu pomáhat a podporovat ho.

Martina Humpálová, 9. A

Ty, má krásná slunečnice

Když se kouknu kolem sebe,
vidím mě i tebe
a neprobádaný svět,
kde bych tě mohl doprovázet.

Začalo to před pěti měsíci
někdy brzy zrána,
já stojící na silnici
a ty s kamarádkou – pro mě neznámá.

Snažil jsem se tě oslovit,
měla jsi oči jako ostrovid,
zafungovalo to, vídáme se častěji,
a já konečně cítím naději.

Dnes už spolu lítáme Lízinou,
pochopil jsem, že jsi mojí jedinou,
s tebou bych vyletěl až na Měsíc,
udělal bych pro to vše, tím jsem si jist.

Ty má krásná slunečnice,
ty má zářivá tanečnice,
jediné mé je přání
žít s tebou až do skonání.

David Kaifer, 9. A

Slunečnice

Nad hlavou slunce svítí,
děti trhají sluneční kvítí.
Oblíbená květina slunečnice,
udělá radost i naší mamince.

Podzim klepe na dveře,
slunečnici opadají žluté kadeře.
Na konci srpna a začátku září,
ale pole ještě žlutě září.

Až slunečnice odkvetou,
zemědělské stroje posečou.
Ptáčci se v zimě radují,
slunečnici v bříšku skladují.

Na jaře slunečnice dochází
a mráz pomalu odchází.
Pak slunečnici zasejí,
farmáři se ani nenají.

Pak se ale zase radují,
velkou sklizeň čekají.
Radost v dětských tvářích
po světě všude září.
Ve zdraví i v nemoci
dokáže všem pomoci.

Adéla Lidová, 9. E

Pole plné sluncí

Tisíce sluncí u cesty,
rostou na širém poli.
Jsou mezi dvěma městy
a dívají se na kohokoliv.

Když jimi procházím,
zlé myšlenky porážím.
Krásné slunečnice mě obklopují
a já si vůbec nestěžuji.

Kvěтина naděje

Slunečnice září jako malé sluníčko,
každý, kdo ji uvidí, usměje se maličko.
Přejde smutek, přejde strach,
a to i když hrozí krach.

Rázem jsou pryč starosti,
nahradí je radosti.
Hned máš všechny rád
a s každým jsi kamarád.

Ten, kdo štěstí v duši má,
dál ho s láskou předává.

Květy zlaté jako vlasy,
semena jako oči plné krásy,
vypadají dohromady jako princezna,
která vyšla z toho nejkrásnějšího snu.

Kdykoliv jdu po tom poli,
už to není normální den,
ale je to neuvěřitelný sen.

Helena Měchurová, 9. A

Tak jde štěstí dál a dál,
každý by si kousek přál.

Štěstí to jsou zážitky,
nikdo nemá námitky.

Tak pěstujte slunečnice,
ať je štěstí ještě více.

Nálada dobrá všude je
a nikdo si nic dalšího nepřeje.

Štěstí už je všude
a navždycky bude.

Jan Sádlo, 9. E

Semínko

Padá, padá semínko,
rozluč se s ním maminko.
Zavrtá se do hlíny,
začnou mu růst kořeny.

Svítlí na něj sluníčko, povyroste maličko.
Povyroste ještě víc,
dosáhne až na měsíc!

Je z něj velká slunečnice,
květinová krasavice.
A ve svitu sluníčka,
utrhla ji Hanička.

Rozhlíží se všude,
copak s ní teď bude?
Ve vázičce na lince,
dělá radost mamince.

Kateřina Spěšná, 7. A

Slunečnice to je pomocnice

Slunečnice je symbol naděje,
jako když se štěstí usměje,
potřebným duši pohladí,
s potížemi v nemoci poradí.

Její černá malá jadrčka,
jako pacientů s RS skupinka,
její žluté okvětní lístky,
to jsou NF IMPULS skutky.

Zdraví lidé kolem nás,
to je její stonek zas,
který oporu nabízí,
pacientům v nesnázi.

Zelené lístky slunečnice,
to jsou velké pomocnice,
tak jako rodina a přátelé,
podporující nemocné.

Tak jako slunečnice každý den,
otáčí se za sluncem,
tak NF IMPULS každý den,
stará se svým celým srdcem
a nabízí pomoc RS trpícím lidem.

Nemoc nelze vyléčit,
lze ji pouze zpomalit,
to však stojí mnoho úsilí a peněz,
a tam kde končí státu mez,
přichází NF IMPULS dnes.

Jakub Šoch, 8. C

Slunečnice

Zamyslel se někdo z nás,
jaký je svět kolem nás?

Bolest, strach i pochopení
je to, co hodně lidí v lepší mění.

Každý chtěl by svět krásný mítí,
jako slunečnici, na kterou slunce svítí.

Pomoci slunečnice věř,
neboj se a určitě se svěř.
Společně bojujeme za lepší svět,
kam bolest nevrátí se nikdy zpět.

Pomáhajících lidí potřeba je víc
jako v lánech slunečnic.

Andrea Tíková, 8. C

Slunečnice – svět kolem nás

Cestou mímám davy lidí
všichni plní emocí,
emocí však negativních,
nevím, jak jim pomoci.
Usmívat se na ostatní,
vždyť úsměv nic nestojí,
místo toho oni radši
propadají nepokoji.

Mezi davy proplétá se
jedna nízká postava,
v ruce drží slunečnici,
která sotva postává.

Rychle vím ten důvod,
nemá kam se otáčet,
to ta zlost, ten vztek a podvod,
i slunci je do pláče.

Co si přeji nejvíce?
Že dav zničehonic zmizí,
slunce bude opět ryzí,
ryzí jako nikdy více.
Slunečnice narovná se,
otočí se za sluncem,
a zas v celé svojí kráse
bude žlutá každý den.

Život by byl jednodušší,
kdybychom se usmívali,
nebo třeba pochválili,
že to někomu dnes sluší.
Vždyť i malá pochvala
velkou radost udělá.
A hlavně by slunečnice,
neuvadaly už nikdy více.

Edita Witkowská, 8. C

Slunečnice

Byla jedna slunečnice,
rostla kousek od silnice.
Mílovala kukuřici,
ta však rostla za silnicí.

Jak se dostat přes silnici
k milované kukuřici?

Je to velmi nebezpečné,
cesta bude trvat věčně.

Pomocť by mohlo velice
setkat se v půli silnice.

Vydaly se proti sobě,
skončí tento příběh v hrobě?

Auto vjelo na silnici,
řítí se na slunečnici.

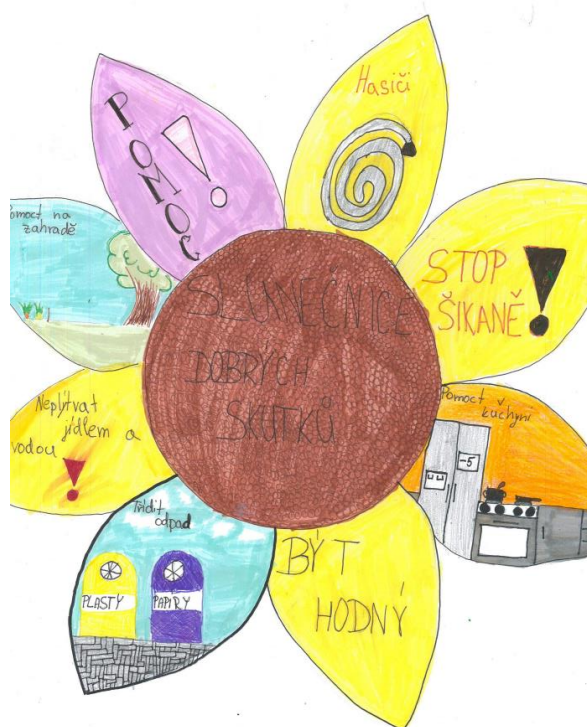
Slunečnice už to vzdala,
na místě se rozplakala.

V tom napadlo kukuřici:
„Uskoč rychle ke krajnici!“
Slunečnice poslechla,
do bezpečí utekla.

Statečná je kukuřice,
nezastaví ji silnice.
Rozběhla se odhodlaně,
rázem je na druhé straně.

Dostala se přes silnici
k milované slunečnici.

Veronika Zdražilová, 7. A

Slunečnice – Vy to dáte!

Vím, je to zákeřná nemoc,
snažím se vám ze všech sil pomoci.
Vím, že to na vás nedělá dojem,
nechte si ale pomoci s bojem.

Jistě to nemáte lehké,
a proto vám na čas radím,
zabalte se do slunečnice hebké,
v duchu vás myšlenkami hladím.

Budete plní síly a hrdosti,
že jste to dokázali,
že bez kruté bolesti
šťastní jste zůstávali.

Slunečnice – Svět kolem nás

Slunečnice, symbol světla,
na náměstí uvadá.
Život její těžký je
na náměstí v Děčíně.

V městě se jí nelíbí,
lidé chodí kolem ní,
zahrádkáři koukají,
pomoci jí nechtějí.

Zvadlá, listy skoro šedé,
na krajíčku smrti byla.

Těmito slovy chci vás povzbudit,
doufám, že má báseň je dost
pro úsměv i hřejivou radost,
kterou ve vás chci probudit.

Snad vám na tváři úsměv vykouzlí,
až zvolá se: „Hurá, hurá!“
Lékaři vzácný lék našli,
přýž je zlá noční můra!

Tak prosím nezoufejte, nejste sami,
vždyť máte slunečnici a kamarády!
Tak vstaňte a pofoukejte si své rány,
vzchopte se, dejte se dohromady!
Tak na statečný boj vyražte,
sílu a trpělivost všem ukažte!

Anna Novotná, 9. D

Skupinka lidí si jí všimla,
pomoci jí neodmítla.

Novou půdu a vláhu jí dopřáli
a zachránit ji chtěli.

Den co den síly nabývala
a novou nadějí oplývala.

Každý den péči jí dávali,
pomoci jí dopřávali
a v srdcích radost nosívali:

„Naději mají všichni lidé, zvířata i rostliny.“

Antonín Dvořák 9. D

Chvilka poezie

Koulovačka

Franta s Pepou koulují se,
oba mají sních i na nose.
Pepa sních už neunes,
celý se zimou třese.

Maminka volá: „Nekřičte jak v cirkuse!“
vzbudíte mi mrňouse.
Všude lítají koule sněhové,
připomínají kusy ledové.

Kolemjdoucí starší pán s holí a v klobouku
zastaví se u chlapců,
potom pokračuje směrem na louku,
při chůzi říká: „Nedělejte tolik hluku.“

Potom jedna koule sněhová
letí jako bomba atomová,
směrem na gentlemana,
co se kolem motá.

Zásah to byl přímý,
Pán, i když nebyl líný,
padá k zemi
a už není milý.

Domov

Domov je tam, kde každý den se setkáváme.
Domov je místo, kde rádi se často smějeme.
Pocit bezpečí,
když strach na mě útočí,
místo, kde můžu být sám,
tam kde svoje místo mám.

Domov je náš hrad,

Rozzuřeně křičí,
Franta s Pepou mlčí,
chvilka ticha a napětí,
co se stane vzápětí?

Je to snad katastrofa století?
Nakonec se všichni smějí,
je to velká legrace.
Koulovat se všichni budem
a nepůjdeme do práce.

Kryštof Batěk, 7. A

kde v klidu můžeme v klidu spát a ničeho se
nebát.

Kdo v srdci lásku má,
tak svůj domov hned pozná.

Máma, táta, brácha, já,
to je láska má.

Doma všichni žijeme,
jeden pro druhého tam vždy budeme.

Kryštof Batěk, 7. A

Domov

Domov, to je moje zázemí,
kde mám klid a čas na učení,
čeká na mě rodinka,
mamka, tatka a sestra Laurinka.

Když přijdu ze školy,
ve svém pokoji si napíši úkoly,
pak na zahradě, kde jsem ráda,
dovádím s mým psem Niem,
toho mám za kamaráda.

Pomáhám mamce v kuchyni, ráda vařím,
aby nám všem chutnalo, se snažím,
pak vyluxuji celý byt,
a pokusím se vyžehlit.

Můj domov je mé přístřeší,
kde se cítím vždy v bezpečí,
chci, aby u nás byla stále pohoda
a navždy jen dobrá nálada.

Sofie Bečková, 7. A

Rytíř má meč

Rytíř má meč,
jó, meč má.
Draka s ním rozseká
a k princezně se proseká.

Rytíř má panoše,
jó, panoše má.
Ten mu s tím pomáhá,
ale všechno nezvládá.

Rytíř má ženu,
jó, ženu má.
Tvrz s ní obývá
a taky s ní odpočívá.

Rytíř má koně,
jó, koně má.
Po krajině na něm cválá
a jednou docválá.

Antonín Berenda, 8. C

Příběh strašlivý o vražedkyních

Na lavičce ženy sedí,
koukají se na sebe,
upřeně na sebe hledí,
už by chtěly do nebe.

Zažívají totiž peklo,
strašně trpí, ne, že ne,
celé se to hodně vlekle,
poslouchejte pozorně.

Sebrali jim telefony,
před pár týdny, tipuji.
kradli totiž miliony,
do vězení putují.

V cele s nimi bydlí Hanka,
páč okradla pana Franka.
Je to žena protivná,
těžko se s ní vyjít dá.

Tak tohle je příběh celý
o dvou ženách vražedkyních,
které teď hledí na sebe,
radši by chtěly do nebe.

Pět let, to je dlouhá doba,
Hanka se furt v nose dloubá.
Nevěděly, co mají dělat,
rozhodly se špatně konat.

Pak vyšla z věznice zpráva:
Na zemi useklá hlava!
Ta hlava patřila Hance,
měla pod nosem dloubance.

Hned rozběhlo se pátrání
po tělu i vrahovi.
Zašli k nám již známým ženám,
ty se nad tím tělem sklání.

Soud proběhl před týdnem,
pláčou nad tím rozsudkem.
Dvacet pět let budou sedět,
že nevraždí se, budou vědět.

Ondřej Bílek, 8. A

Doma

Už zase vstáváte
z vyhráté postýlky,
rovnou do náruče
vaší milé maminky.

Tatínek váš,
už na vás mává,
proto se vám tak dobře vstává.

V malém krbu hoří oheň,
v hlavě máte povodeň,
hlasitý smích slyšíte,

Doma

Každý si dokáže představit,
že na život se musí připravit,
ale doma to všechno začíná
a nejsem v tom jediná.

V domě je láska, důvěra a krása,
je to naše jediná spása,
cítit teplo, všude vůni domova,
není to přece jen budova.

Je to silné místo,
všude je tam čisto,
v domě se toho odehrálo,
a tolik se nám toho tam zdálo.

jestli je váš, netušíte.

Útržky z dětství
v mysli se zjevují,
pak v jednu vzpomínku
spolu se spojují.

Doma to máte nejraději,
vše závisí na naději,
i když dětmi dávno nejste,
na své dětství vzpomínejte.

Rozálie Bílková, 9. E

Nikde se necítím tak v bezpečí jako doma,
jsem si toho všeho vědoma,
domov má úkryt, má tajemství,
ale někdy je to i šílenství.

Domov je pro mě tam,
kde svoji rodinu mám,
tam se schovává to bezpečí,
kde se mé rány vždycky vyléčí.

Nikdy se netěším nikam jako domů,
ale neříkám to nikomu,
tam přece je vše,
co v naší duši je.

Karolína Boštíková, 9. E

Prapodivné ráno

Jednou ráno u snídaně, bolela mě hlava,
přišlo to dost nečekaně, to se někdy stává.

Avšak při mém hlavobolu, napadl mě nápad,
napsat báseň o hovoru dvou maličkých prasat.

První prase říká tiše: „Pepo, to byl dneska den,
zabloudil jsem v zdejšíh lese, nemohl se dostat ven.

Tak jsem sedl na pařízek, vyndal jsem si z kapsy řízek.
Posvačil jsem, pak jsem plakal, když tu někde zavyl šakal.
Vydal jsem se po tom zvuku, málem jsem si zlomil ruku.

Po chvíli jsem viděl cestu, která vedla až sem k městu,
tak jsem došel k tobě, jsem rád, že neskončil jsem v hrobě.“

Druhé prase jenom zírání, co se všechno může stát.
Samo do lesa od této doby bude už se navždy bát.

Matěj Bouška, 8. C

Knížky

Knížky jsou papírové sny,
jednou jsi ve vesmíru a jednou na zemi.
Létat, čarovat všechno můžeš,
někdy se ti tají dech, že se ani na slovo
nezmůžeš.

Když v knižních snech se objevíš,
hned reality se zbavíš.
Když hrdina ve válkách bojuje,
tvoje fantazie se do něj vžije.

Knížky jsou lepší nežli filmy,
však někomu se to může zdát dojem mylný.
V knížkách si vše představit smíš,
zato ve filmech hned vše vidíš.

Proto mám radši knihy než filmy,
ale vím, že někdo na to má názor jiný.
Já těším se, až zase ke knížce usednu
a do tichých stránek opět pohlédnu.

Magdaléna Češková, 7. A

Domov

Domov, to je místo, kde spím,
žiji, jím a jsem někým.
To je místo, které mám rád,
ať cítím vůni nebo smrad.

Vždy, když jsem smutný či unavený,
domov je k nápomoci připravený.
Nabídne jídlo, gauč nebo peřinu,
do které se pěkně zavinu.

Můj pes

Můj pes velký, chlupatý,
pořád je mi v patách.
Čeká na mě za vraty,
když ze školy chvátám.

Je to hodný, velký pes,
život s ním, to není děs.
I když občas je to stres,
miluji ho nejen dnes.

Povelů těch umí spoustu,
zapíšu je pomocí inkoustu.

Naše vesnička

Naše vesnička česká
ta je opravdu hezká.
Má název Kluky,
dříve tu rostly samé buky.

Na Průhonském kopečku

Když je doma někdy prázdná lednička,
domov je pro mne také má babička.
Vždy mi zlepši náladu,
uvaří nebo i dá radu.

Inu, je to místo zázraků plné,
někdy i zázračně uklizené.
Je to výhled z okna na sedmikrásky,
a hlavně je to místo plné lásky.

Jakub Drbohlav, 9. A

Na papíru mám jich moc,
doplním ho do Vánoc.

Hnědé oči, čumák černý,
srst skoro až na zem.
Je mi stále hodně věrný,
s ním opravdu šťastná jsem.

Nebojte se, jméno má,
hodně z vás ho možná zná.
Vymyslela jsem ho sama jen,
jmenuje se přeci Ben.

Eliška Dvořáková, 7. D

bydlíme v novém domečku.
Vede k němu cesta dlouhá,
pro mě je to chvilka pouhá.

Dobře se nám tady daří,
babi a děda hospodaří.
O zvířata se starají
a z velké zahrady plody trhají.

Když se z okna podíváme,
krásný výhled na dlani máme.
Lesy, pole, louky
u naší vesničky Klouky.

Školku i školu jsem tu vychodila,
fotbal hrát se naučila.
Moc se mi tu líbilo
a loučení těžké bylo.

Martina Humpálová, 9. A

Ukulele

Vždy když hraji na ukulele,
vše se ve mně nějak směje,
struny brnkaj sem a tam,
písně já zahraji vám.
Nejdřív správně naladím,
na turka se posadím,
potom kombinuji noty
a to vše bez nejistoty.

Jonatan Vilhelm, 8. B

Zajíc a zub

Byl jednou jeden zajíček,
ten si seděl na poli,
chroupá rázně jetelíček,
tu ho něco zabolí.

Chytil se za zub,
sotva z pole vylezl,
nejradší by pod dub
do nory si zalezl.

Ochutnal by mrkvičku,
zub však bolí stále víc,
ukousl jen trošičku,
a už křičí z plných plic.

„Zube, zube, ty zlořáde,
Co ty ses mě nazlobil!
Kdybys mi jen tu mrkvičku
dochroupati dovolil.“

Zajíc se rozzlobil, šňůru vzal
a kolem zubu ji uvázal.

Táhne jednou, táhne dvakrát,
až se zdaří zub vyviklat.

Jenže omyl, velká zrada,
zajíce dál bolí brada.

Ve zmatku a v rozčilení
zdravý zub byl vytržený.

A tak vzteky pokračuje,
zub za zubem vytahuje.

Do konce té hodiny
zbyl mu už jen jediný.

Pokud tedy potkáte
zajíce s jedním zubem,
vzpomeňte si na hrdinu,
jak bojoval pod dubem.

Ondřej Jestřáb, 8. A

Škola v kostce

Dobrý den a na shledanou,
ve smyčce jsem uvíznul,
že podmět je činitelem
a milion má šest nul.

Zlato zlaté, uhlík černý,
chemie je předmět hravý.
Akorát že vůbec,
je otravný jak kůrovec.

Kolikpak je, soudruhové,
písmen v naší polívce?
Sečteme to s matikou,
ta je chytrá nejvíce.

Když to nejde, nezoufejte,
spočítáme přísudky.
Čeština má svoje triky,
postrach mezi jazyky.

Pak jdu domů, sladce usnu
a celé to opakuju.

Jonáš Kania, 9. E

Doma

Doma jsem rád,
mám tam svou rodinu.
Ležím si v posteli,
klidně i hodinu.

Doma je tam,
kde tě mají rádi,
rodiče a tvoji kamarádi.

Je to tam,
kde má každý svoje místo.
Občas tam sice není čisto.
Ale i když tam máme nepořádek,

O čertím brku a zlaté tužce

V pekle mají čertí brko,
vidí toho víc nežž oko.
Píše všechny naše hříchy,
vidí spoustu lidské pýchy.

Když jich někdo hodně má,
Lucifer ho přivolá.
Horkem se tam skoro dusí,
pracovat on pořád musí.

V nebi píše zlatá tužka,

snažíme se stranit hádek.

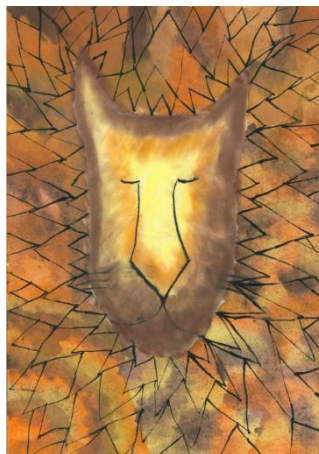
Je mi líto lidí,
co nemají svůj byt.
A musí venku v zimě
na ulici žít.

Doma je plná lednice,
to se mi líbí nejvíce.
Ať bydlíš v Brně anebo v Praze,
doma se budeš mít pokaždé blaze.

Kryštof Karfík, 9. A

to musí být tedy fuška.
Všechny dobré skutky píše
a zpívá při tom tiše.

Všem, kteří si pomáhali,
mnoho dobra udělali,
všechna jejich tajná přání,
splní se jim na počkání.

Justýna Karfíková, 7. A

Doma

Za lesem je kopeček,
na něm stojí domeček.
Čtyři stěny pod střechou,
u nás ve vsi nad řekou.

Zmrzlý sněhulák

Byl první leden - zimní čas,
sněhulák u dveří stál zas.
Sněží, sněží, tlapky zebou,
kdo ho vezme domů s sebou?

Najednou slyším vrátka vrznout,
už nebudu možná mrznout.
Dvě postavy se ke mně blíží,
doufám, že mi neublíží.

Dobrý večer, holčičko,
máte doma teplíčko?
Sněhulákům bývá zima,
stačila by i mikina.

Na návsi stojí malá kaplička,
má ji ráda každá babička.
Vedle kapličky je rybníček,
kde v noci sedává vodníček.

Naší vesničkou klikatí se cestička,
jezdí po ní všechna autíčka.
Kolem ní ve větru vlní se stromy
a z nebes zní bouřlivé hromy.

Lidí je tam jako smetí,
máma s tátou plno dětí.
A tohle je naše vesnička,
krásná jako rozkvetlá kytička.

Eliška Kratochvílová, 9. A

Kampak, kampak, mladý pane?
Neopírejte si o mě saně!
Mám studené srdíčko,
zahřál byste se maličko.

Upnu svoje oči k nebi,
pomodlím se k spasiteli.
Tolik krásy na obloze,
budu snít o Velkém voze.

Venku není špatné bytí,
hvězdy nad hlavou vám svítí.
Otužování, jak příručka praví,
je to nejlepší pro naše zdraví.

Matěj Kudrlička, 8. C

Podzim

Přišel podzim do zahrady,
všechno nám tu zamíchal.

Listí mění různé barvy
a pak k zemi padá dál.

Fouká vítr, hodně duje,
zima se už blíží k nám.
Místo šatů vezmu bundu,
běžím stejným tempem dál.

Běžím, běžím pro polínka,
abych mohla zatopit.
V teploučku se lépe sedí,
to musíte pochopit.

Svět kolem nás

Na světě se pořád něco děje,
sopka soptí, zem se chvěje.
Moře bouří, vítr sviští
a my žijeme jak na smetišti.

V lese sbíráš rád houbičky,
co se děje, vy lidičky?
Odpadky jsou, kam se pohneš,
pro houbu se však vždycky ohneš.

Jedna lahev, jedna houba,
to zahodil nějaký trouba.

Posbíráme jablíčka,
na zahradě je jich spousta.

Jsou šťavnatá, velmi dobrá,
doma si je ráda schroustám.

Přestože je větší chladno,
mně to vůbec nevadí.
I podzim mám velmi ráda,
i ten mou duši pohladí.

Jana Kvasničková, 7. D

Co do lesa přineseš,
to si taky odneseš!

To je heslo mojí babi,
za všechno si můžeme sami.
Smetiště že v lese je?
Čí to vina asi je?

Až půjdeš zas na houby,
vezmi si jenom do torny
vždycky něco bez obalů,
nebo si je vezmi zase domů.

Lukáš Mezera, 9. E

Zimní čas

Zima klepe na dveře,
kdo jí asi otevře?
Jaro, léto či podzim snad,
kdo to bude tentokrát?

Paní Zima za dveřmi čeká,
dlouho, už se skoro vzteká.
Nikdo ji však pustit nechce,
odhání se velmi těžce.

Za kliku někdo konečně vzal
a Zimu pustil vřele dál.
Zima vzala svět pod svá křídla,
a všem tak sníh nabídla.

Bílá peřina přikryla krajinu,
trvalo to pouze hodinu.

Lusknutím prstu je všude sníh
a v dáli se ozývá dětský smích.

Srnky se vesele probíhají,
toto období totiž dobře znají.
Stopy za sebou nechávají
a studené dny tak prožívají.

A potom zase po roce,
máme tady Vánoce.
Stromek pěkně ozdobíme
a cukroví se přejíme.

Když večer zvonek zazvoní,
dárky se pod stromkem objeví.
A my už jen tiše jako myška,
vyhlížíme z okna Ježíška.

Jasmine Nohejlová, 9. A

Odpočinkové počteníčko

Boj s časem

Budík začal hlasitě zvonit a vytrhl Máju ze snu přesně v šest hodin. „Ne, ještě ne,“ řekla ospalým hlasem. Budík neustále zvonil. „Dobře,“ odsekla otráveně, „už sem vzhůru, přestaň ječet.“

Začala se pomalu rozmotávat z peřiny a dvou dalších dek. Včera večer jí bylo řečeno, že dnes potřebuje vstát brzy. Proč, to si bohužel její krátkodobá paměť nepamatuje. Chtěla se přesunout do koupelny, ale zarazila se. Otočila hlavu, která připomínala ptačí hnízdo, a podívala na hodiny. Šest hodin a deset minut. Proč nezvoní budík? Měl začít hrát tu otravnou melodii před třiceti sekundami. „Prosím, ať ses nevybil,“ žadonila nahlas.

Pomalou zvedla telefon a zapnula ho, nebo se aspoň snažila. „No to snad ne,“ stěžovala si, zatím co se snažila zapnout její, teď už vybitý, telefon. Jak teď pozná, kdy má vyrazit z domu? Její starší sestra ji měla zavolat a vyzvednout v parku, který byl dvacet minut od jejího bytu. *Nepanikařit*, to bylo to hlavní, co nesměla v tuhle chvíli udělat. „To bude dobrý, bude to dobrý, já to zvládnou,“ ujišťovala samu sebe.

Rychlým krokem se vydala do koupelny a ještě rychleji si začala čistit zuby. Tedy se alespoň snažila, protože si asi třikrát ukopla palec, dokonce ke všemu vrazila ramenem do futer. Strávila pět minut nadáváním a seděním před koupelnou. V půl sedmé se došourala ke kuchyňské lince. „Toasty, nebo jogurt?“ zeptala se své lednice. Opět se zarazila. „Májo, musíš si najít kamarády,“ docela znepokojeně si vynadala. Otevřela malou skříňku nad plotýnkou a snažila se najít pečivo. Nikde nic. „Já vážně *nemám* čas jít nakoupit,“ otráveně protočila očima. A pak si to uvědomila. „Já snad nemám čas ani na snídani!“ skoro zakřičela hrůzou, když se podívala na hodiny v kuchyni. Nakonec v rychlosti vzala banán z mísy na ovoce a snědla ho znepokojivě rychle. Skoro se udusila, ale byla v pořádku. Vyhodila slupku a vypila dvě sklenky vody. Otočila se, aby se vydala pryč z kuchyně, ale v tu chvíli spatřila nepořádek, který udělala. „Rychle uklidím, obleču se a vyrazím,“ ujišťovala samu sebe.

Deset minut po sedmé. Odebrala se do svého velmi neuklizeného pokoje. Musí si pospíšit. Hned, jak vešla do místnosti, uviděla svůj velmi vybitý telefon na stole. Zapomněla ho strčit do nabíječky. „No, to si ze mě musíš dělat srandu,“ a opět se vztekala, „tohle se může stát jenom mně.“ Rychle zapojila telefon do zásuvky a otevřela svou šatní skříň. „Tak co na sebe,“ přemýšlela nahlas. Venku byla zima, ale to Mája nevěděla. Neměla ponětí, že bude tak za dvě hodiny pršet a většina silnic bude uzavřená kvůli popadaným stromům. Po dalších deseti zdlouhavých minutách Mája řekla: „Jo, tohle vypadá slibně.“ Vybrala si žlutou košilkou a bílou dlouhou sukni. Vlasy si rozčesávala snad *dalších* deset minut, to byla její chyba, večer se pořádně neučesala. „Au, au, au,“ dokola vyjekávala poslední tři minuty.

Když byla spokojena se svým vzhledem, vypočila svůj plně nabitý telefon z nabíječky. Zapnula ho a zkontrolovala čas. Třičtvrtě na devět. A pod časem ikonka s *třemi* zmeškanými hovory od její sestry. „Ale ne, ne, ne, ne,“ opakovala to slovo jako papoušek. Odemknula obrazovku heslem a otevřela sestřin kontakt. Chtěla jí zavolat, ale po pátém cinknutí to vzdala. Pro změnu teď telefon nezvedala její sestra. Mája popadla do rukou svůj batoh a uvědomila si, že nemá sbalené věci. Vyřkla několik nadávek, bouchla si do stolu, naházela pár věcí do batohu a vyrazila ke dveřím. Popadla tenisky. *Bum!* Ležela na břichu rozplácá jak přejetá žába na silnici. Po chvíli se Mája zvedla, rozhlédla se okolo sebe a řekla: „Doufám, že to nikdo neviděl.“ Potom si nemotorně nazula boty a vyrazila.

Půl desáté. Mája nebyla zrovna moc sportovní typ, a kdyby jí někdo v minulosti řekl, že poběží sprintem deset minut do parku, vysmála by se jim do obličeje. Mája myslela, že omdlí a zemře na chodníku vedle popelnic. Po chvíli si uvědomila, že špatně zatočila a musí se vrátit zpět na křižovatku. „Prosím, ať to stihnu,“ naléhala udýchaně. Sestra na ni nebude čekat. Pojede na nádraží sama a svou mladší sestru tu nechá. Ano, měly jet na nádraží. Proč? S jejich tetou měly domluvenou schůzku v Praze. Mája si konečně vzpomněla. A *ano* její drahý sourozenec by ji tu nechal, protože nemá zrovna moc velkou trpělivost.

Mája se konečně dostala k té zrádné křižovatce a tentokrát zatočila správně. A tak běžela *dalších* a *posledních* deset minut. No a v tu chvíli se rozpršelo. *Hodně*. Máje se na obrazovce telefonu objevila zpráva od sestry. Už byla ve vlaku a nařídila své sestřičce, aby zůstala doma v teple. „No super,“ vydechla, „to se mi povedlo.“

Šárka Bugošová, 9. C

O ztraceném kocourkovi

Jako každý jiný víkend, tak i tento, jsem měla odjet s mamkou, taťkou a mojí malou sestrou za babičkou a dědou do malé jihočeské vesničky Kučeř. Všechno bylo tentokrát ale nějak jiné, divné, rodiče se pořád pousmívali, špitali si a já nevěděla, co se děje.

Již ale od neděle, co jsme od prarodičů odjeli, se rodiče chovali jinak. V pondělí jsem ještě vydržela a na nic se neptala, ale v úterý jsem začala s otázkami, proč si mamka s taťkou pořád potají něco povídají. „Mami, tati, co se děje? Co je to s vámi?“, ptala jsem se. Jenže žádná odpověď, která by pozastavila moji zvědavost, nepřicházela. A takhle to šlo až do pátku, do dne, kdy jsme se odpoledne po škole sbalili a jeli na víkend zase k babičce a dědovi.

Celou cestu do Kučeře jsem byla nervózní, cesta vůbec neutíkala, i když je to jen 20 km od Písku. Konečně jsme dorazili před statek na kraji vesnice, kde před dveřmi stáli babička s dědou. Pořád jsem ničemu nerozuměla, nikdy na nás totiž přede dveřmi nečekali. Šli jsme tedy všichni společně do chalupy. A konečně se moje týdenní trápení rozpustilo. Babička mi dala krabici do ruky a řekla:

„Terezko, tady máš malého kamaráda, hezky se o něho starej!“ Rychlostí blesku jsem roztrhla krabici a z ní na mě vykouklo malé chlupaté štěstí.

Dostala jsem koťátko. To, co jsem si tolik přála. Byla to malinká kulička s tmavýma očima. Srst byla krat'ounká, ale hebká. Bylo hnědočerné a mezi levým okem a čumáčkem mělo bílý fliček. Bylo úžasné. Pojmenovala jsem ho „Bubla“.

Celou páteční noc jsem strávila s Bublou na zemi u jeho pelíšku. Občas zakňučel, možná se mu zastesklo po mamince, a tak jsem ho pohladila, pochovala a jinak celou noc v klidu prospal. Víkend rychle utekl a my jeli domů.

Bubla bylo úžasné kotě. Dokázal mi zlepšit náladu, když mi nebylo nejlépe, a i když tomu rodiče nevěřili, oni s ním žádnou starost neměli, protože jsem se o všechno kolem něj starala já.

Uplynuly dva měsíce a my celá rodina jako pravidelně odjížděli i s Bublou na víkend za babičkou a dědou. Byl červen, krásné počasí a my trávili většinu času venku. Rozhodla jsem se konečně vzít i Bublou na zahradu, aby se naučil, že může být i venku. Ale to jsem neměla dělat. Stačila malinká chvilka nepozornosti a Bubla byl pryč.

Propadla jsem zoufalému pláči, beznaději. Celá rodina běhala kolem chalupy, všichni hledali, volali, křičeli jeho jméno, ale nic, kotě nebylo k nalezení. Začínalo se stmívat a Bubla nikde. Všichni se tvářili nešťastně a zoufale. Ještě v naprosté tmě jsme s baterkami běhali kolem chalupy, hledali všude, ve stodole, v chalupě, na stromech, na zahradě, kolem plotu, bohužel nikdo ho nenašel. Tatínek před půlnocí ale naše pátrání zrušil a já musela jít spát. Spát? Vůbec jsem nemohla. Nešlo to. Jen jsem myslela na to, kde Bubla je, jestli je v pořádku, jestli ho ještě někdy uvidím. Probudila jsem se ráno, takže jsem asi nějak usnula, ale vůbec si nevzpomínám, jak.

V sobotu jsme pokračovali v pátrání. Den utíkal, pořád jsme nebyli úspěšní. Takovou bolest, jakou jsem prožívala, si těžko umí někdo představit. A najednou tu byl opět večer, tma a Bubla doma nebyl. Čekala mě další noc bez mého kocourka, dlouhá noc plná slz.

V neděli ráno jsme opět pokračovali v pátrání s babičkou a dědou, protože rodiče odešli pomáhat sousedům na druhý konec vesnice se senem. Babička nás před obědem opustila, šla vařit oběd. S dědou jsme stále prohledávali místa, kde by mohl být Bubla zalezlý. Nikde nic. Nikde nebyl. Po obědě si babička s dědou i přes mé prosby šli na chvíli lehnout, protože už byli unavení, protože byli celý víkend na nohou. Já pořád byla na dvoře a volala jsem jméno mého ztraceného koťátka. Začala jsem pomalu přestávat věřit, že ho ještě někdy uvidím. Sebrala jsem se a šla dovnitř do chalupy. Oči mě pálily, štípaly od slz. Sedla jsem si a koukala na prarodiče, jak leží a spí, vůbec jsem nechápala, jak mohli v takové situaci takhle v klidu usnout.

Najednou jsem slyšela z venku hrozný křik. Volání mého jména. Vykoukla jsem z okna a viděla jsem běžícího tátu a za ním rychlou chůzí popobíhala mamka. Děda vyskočil z postele, jak se lekl hluku z venku, za ním vyskočila babička. V jiné situaci bych se jim i zasmála.

Vyběhla jsem ven z chalupy. Tatka přiběhl na zahradu první, jenže nemohl vůbec dýchat, jak běžel, takže jsem se nic nedozvěděla. Až když za ním vběhla na dvůr mamka, jsem uviděla, co se děje

a co mi ani jeden nejsou schopni přes zadýchání říct. Mamka držela v náruči Bublů. Živého, krásného, mého.

Oba se uklidnili a začali vyprávět, jak sousedům pomáhali se senem a v jedné řadě usušeného sena, kterou hrabala maminka, spal Bublů. Popadla ho a běžela s ním za mnou. Nikdo jsme nechápali, jak takovou dálku zvládl ujít. Ale vlastně to bylo úplně jedno, hlavně že byl na světě, u mě, doma. Byla jsem nejšťastnější na světě. Slzy mi tekly dál, ale tentokrát štěstím.

Od té doby Bublů nespouštím z očí. Moc ho ven na chalupě u dědy a babičky nepouštím, a pokud ano, tak ho mám zatím na vodítku, které, jak jsem zjistila, existuje i pro kočky.

Amálie Gubišová, 7. A

Záchranná výprava

Na jednom malém ostrově ve Středozemním moři stála vesnička, ve které bydleli jenom rybáři se svými rodinami. Každé ráno vyráželi rybáři na moře s nadějí, že z moře vyloví spousty ryb a do vesnice se tak vrátí s bohatým úlovkem.

V této krásné vesničce žil i rybář Pedro se svou malou dcerou Florou. Žili spolu bez maminky od doby, co byla Flora malinká dívenka. Její maminka za zvláštních okolností při jedné cestě po moři zemřela, a tak hospodařili s tátinkem sami. Flora nejvíce kamarádila s Lucem, se kterým od malička vyrůstala, a spolu zažívali mnoho dobrodružství a navzájem si pomáhali. Každé odpoledne také seděli na břehu moře a nedočkavě čekali a vyhlíželi lodě, které se vracely z lovu. Večer se potom rybáři a ostatní obyvatelé ostrova scházeli v místním hostinci, kde jim lovci vyprávěli historky a zážitky ze svých plaveb. Flora s Lucem se na tyto večery vždycky moc těšili a představovali si, že jednou třeba také nějaké dobrodružství zažijí.

Jednoho rána se všichni rybáři vydali jako každý jiný den na moře. Kolem poledne se najednou obloha zbarvila do ruda, občas se zablesklo, občas nebe zahřmělo. Z dávných vyprávění rybáři věděli, že toto počasí nepřinese nic dobrého. Voda moře byla plná obrovských vln, které si pohrávaly s loděmi rybářů jako s míčky.

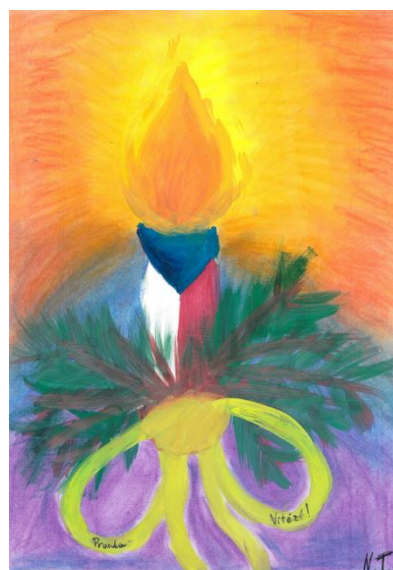
Večer seděli Flora s Lucem na břehu a jako pokaždé čekali na návrat svých otců. V dále viděli, že se lodě vrací, ale ta, která patřila jejich tátům, mezi nimi nebyla. Moře bylo pořád neklidné. Rybáři, kteří se vrátili v pořádku zpátky, ve vesnici vyprávěli, co se jim stalo a všichni se strachovali o Pedra a jeho přítele.

Lidé z vesnice druhý den ráno uspořádali záchrannou výpravu. Večer se vrátili sami, bez jakékoli stopy po těch dvou. Ani po týdnu úspěšní nebyli.

Jak se dalo čekat, Flora s Lucem se ale vzdát nechtěli. Během noci si připravili potřebné věci a vydali se na dobrodružnou záchrannou akci svých tátů. V přístavu sebrali loď strýce Alfréda a vyjeli na moře. Vůbec nevěděli, kde mají hledat a tak projeli a prošli všechny okolní ostrůvky. Pluli od jednoho

k druhému, úspěch však žádný nepřicházel. Po rybářích žádná stopa, čas ubíhal a obě děti přestávaly doufat, že se se svými táty ještě někdy uvidí. Flora byla čím dál smutnější, ale její největší kamarád jí dodával pořád naději. Měli před sebou prohledání posledního ostrůvku, který byl v blízkosti místa, kam jezdili rybáři lovit. Ti dva z vypravování staré kořenářky věděli, že se o něm říká, že je nebezpečný a že je začarovaný.

Vystoupili na břeh a opatrně začali s prohledáváním ostrova. Báli se, trásli se, drželi se za ruce a navzájem si dodávali odvahy. Na ostrově žilo mnoho zvláštních zvířat, které nikdy neviděli. Obrovští pavouci, divní brouci, chlupatí opičáci, velké mouchy a komáři. Ti dva museli být neustále ve střehu, aby se před nimi včas ukryli. Najednou se před nimi objevil zvláštní tvor. Svítily mu oči, byl obalen hustou mlhou, ze které vystrkoval dlouhé pařáty. Děti zůstaly hrůzou stát, nemohly se vůbec pohnout. Najednou se tvor na ně upřeně podíval a řekl: „Co tady děláte?“ Luca odvážně odpověděl, že hledají své ztracené táty, kteří zmizeli na moři, protože je zasáhla rudá bouře. Hrozivý tvor hluboce zařval do nebe a svým dlouhým pařátem pokynul Lucovi a Floře, aby ho následovali. I když si vůbec nebyli jisti, jestli dělají správně, vydali se pomalu za tvorem. Šli dlouho, až dorazili k vysokým skalám, ve kterých bylo mnoho malých jeskyň. Tvor se z ničeho nic otočil, ukázal pařátem směrem k jedné jeskyni a utekl pryč. Obě děti tam jen tak nechal. Začalo se stmívat, oba byli unavení, a i když nechtěli, usnuli.

Probudilo je zářivé světlo. Když otevřeli oči, skočili rychle k sobě, jen se drželi. Byli totiž obklopeni snad všemi divnými zvířaty, která žila na ostrově. Oba se klepali strachy. Najednou se k nim přiblížil chlupatý pavouk a řekl jim: „Jste velmi stateční, že jste se dostali až sem do středu ostrova.“ Děti dlouho mlčely, až Flora po dlouhé době promluvila se slzami v očích: „Hledáme tatínky. Zmizeli v rudé bouři. Máme o ně strach. Tohle je poslední ostrov, na kterém je hledáme.“ Do toho se k dětem přilétl obrovský komár, který řekl: „My víme, co tady děláte. Nemusíte se nás bát. Víme, kde vaši tátové jsou, a za vaši odvalu vám pomůžeme.“ Flora s Lucem se pustili, protože zjistili, že zvířata nejsou zlá, že pouze zle vypadají, ale jinak mají dobrá srdce.

Všechna zvířata se společně otočila, rozešla se a děti je následovaly až k jedné jeskyni. V jeskyni našli své táty, byli sice zranění, ale žili, a to bylo to hlavní. Dva chlupatí pavouci si nasadili oba muže na záda a pomohli dětem odnést je k lodi. Obě děti pořád nemohly uvěřit tomu, že kořenářky vypravování nebylo vůbec pravdivé a že tento ostrov není nebezpečný. Flora se dokonce s pavouky objala na rozloučenou a rychle se vydali na zpáteční cestu.

Pluli dva dny zpět do vesnice, kde na břehu vesničané drželi každý večer hlídku a s veškerou nadějí vyhlíželi vracějící se děti. A stalo se. Děti připluly k břehu i se zachráněnými táty. Celá vesnice se seběhla. Místní doktor začal okamžitě jednat a podal zraněným rybářům potřebné léky.

Mezitím děti všem vyprávěly o ostrově, o tom, jací tvorové tam žijí. Říkali, jak hrůzostrašně vypadají, jak se jich bály. Všichni napjatě poslouchali. Flora vyprávěla o tom, jak jim ale tvorové pomohli, že vlastně nejsou zlí a že dlouholetý strach vesničanů z ostrova byl po léta naprosto zbytečný. Od té doby rudá bouře nepřišla. Nikdo se nedozvěděl, proč vlastně přišla, i když nejstarší obyvatelé vesnice si myslí, že bouře přišla proto, aby se obě vesnice spojily a vesničané se přestali tomuto ostrovu vyhýbat a bát se na něj vstoupit.

Amálie Gubišová, 7. A

Dobrodružství na malé chlupaté planetce

Kdysi dávno, kdesi daleko v naší galaxii byla země, která se jmenovala Labrador. Byla to malá chlupatá planetka. Na planetě Labrador žili jenom psi. Byly tam psí školy, psí nemocnice, psí obchody, prostě všechno, ale psí a pro psy. A do jedné takové školy chodil i zlatý retrívr Bernie. Byl na druhém stupni psí školy, Školy Čivavy Slaninky, ve městě Pískátko. Chodil tam docela rád, měl spoustu kamarádů a občas se tam dozvěděl i něco moc zajímavého. Bernie bydlel v Chundelaté ulici, takže to do školy neměl moc daleko.

Jednou, když šel Bernie se svým kamarádem Georgem ze školy, uslyšeli kňučení nějakého malého pejska. A tak se šli rychle podívat, kdo to tady tolik naříká. Byl to malý bílý bišonek, tedy spíš psí slečna, jménem Madie, která hodně krvácela. „Co se ti stalo?“ řekl Bernie. „Já upadla na kamení, když jsem se vracela ze školky,“ nešťastně odpověděla Madie. Bernie s Georgem na sebe rychle pohlédli a bylo jim jasné, co mají dělat. Neváhali, krvácející ránu Madie rychle ovázali velkým kapesníkem, který měl Bernie za obojkem, a pomohli jí dojít do nemocnice. Bernie ji podpíral z jedné strany a George zase z té druhé. Madie vzdychala, občas zakňučela a celkově jí bylo bídně. Konečně se dostali až k nemocnici. Na příjmu byl pan doktor Huňáč, velký bernardýn, který Madie rychle prohlédl. „To nevypadá moc dobře, je to velká rána,“ řekl Berniemu a Georgovi. „Tak rozsáhlé krvácení tady nedokážeme zastavit, jenom zmírnit, protože tu nemáme potřebné vybavení,“ smutně pokýval hlavou. „Bude potřeba najít jinou pomoc, a to rychle!“ řekl dále. Oběma pejskům pak vysvětlil, že pokud se Madie nepodaří zastavit krvácení do 192 hodin, pravděpodobně zemře. Bernie i George se vyděsili. „Zemře? To není přece možné! Musíte jí nějak pomoci!“ vykřikli oba najednou. „Rád bych, ale nemohu, dám Madie jen léky, aby krvácení bylo co nejmenší, to jediné pro ni mohu udělat,“ řekl smutně pan doktor Huňáč.

Když to Bernie s Georgem slyšeli, tak si řekli, že zkusí Madie pomoci ještě nějak jinak, co jim síly budou stačit. Pospíchali domů a dali se do práce. Psali, lepili, stříhali a nakonec balili stohy popsaných papírů. Ještě než se setmělo, Bernie s Georgem vyvěsili po celém městě letáky s výzvou, že kdo může pro Madie cokoli udělat, ať to udělá, protože jí jde o život.

Hned jak se slunce dostalo na obzor, Bernie s Georgem proběhli každou ulici, oslovili s prosbou o pomoc každého, koho potkali, zkrátka hledali kohokoliv nebo cokoli, co by mohlo Madie pomoci. Až nakonec potkali starého šedého vlkodava, pana Štětinku, který jim poradil, že na vzdálené

planetě Zemi žije ve městě Ústí nad Labem lidský doktor, který se jmenuje pan Novotný, a jedině ten že umí krvácení zastavit. Prý slyšel, že dokáže s nemocnými nebo zraněnými zvířaty doslova zázraky. Bernie s Georgem neváhali ani minutu, rychle poděkovali a spěchali za Madie a panem doktorem Huňáčem jim oznámit, že ještě není vše ztraceno.

Když to pan doktor Huňáč uslyšel, byl nadšený. „To je ale moc dobrá zpráva chlapi. Odvedli jste skvělou práci! Hned Madie připravím na cestu!“ řekl. Madie byla vyčerpaná a tvrdě spala. Bernie s Georgem jí tak nemohli nic říct, ale byli si jistí, že by ji to potěšilo. Ještě zbývalo najít dům velitele vesmírné rakety, přísného dobrmana, pana Lysinku. Bydlel na samém konci Zahradní ulice až skoro u lesa a bylo těžké ho zastihnout. Dost často byl totiž pryč. Někdy jen tak na dlouhé procházce v lese, ale někdy také na jiné vzdálené planetě. Jeho vášní bylo totiž cestování a objevování vesmíru. To v městečku Pískátko věděl úplně každý.

Bernie a George měli ale štěstí i tentokrát. Pan Lysinka byl doma, zrovna odpočíval. Když uslyšel o Madie a o tom, jak jí může pomoci jen lidský pan doktor z planety Země, okamžitě souhlasil, že pomůže. Jednak to byla podle něj jeho psí povinnost a pak také přece moc rád cestoval. A planetu Zemi ve své vesmírné raketě navštívil už několikrát. Dokonce i věděl, kde leží to město Ústí nad Labem, kde ten lidský doktor bydlí. „Rychle,“ řekl „nesmíme ztrácet čas, cesta bude dlouhá!“

I když se Bernie s Georgem moc snažili, čas neúprosně ubíhal. Když se všichni dostali k raketě, Madie zbývalo už jen 96 hodin. Věděli, že to není moc. Madie stále tvrdě spala. Cestu raketou si ale Bernie i George užili. Byl to pro ně jeden z nejlepších zážitků, co kdy prožili. Pan Lysinka jim z okýnek ukazoval spoustu zajímavých věcí, které kolem nich pluly tmou, ale nejvíce se jim líbil stav beztlíže. To

se Bernie s Georgem bavili jako nikdy v životě a už se těšili, jak o tom budou vyprávět kamarádům ve škole.

Cesta raketou jim nakonec trvala tři celé dny a jednu hodinu. Když přistáli na Zemi, byla už tma. Teď zbýval už jen jediný důležitý úkol, najít toho lidského pana doktora. Naštěstí raketa, kterou zkušeně řídil pan Lysinka, přistála kousek od místa, kde měl pan

Novotný ordinaci. Když u něj zakleпали na dveře a pan doktor otevřel, myslel si, že má vidiny, psy totiž ještě nikdy neviděl. Na planetě Zemi dosud žila všechna možná zvířata, ale psi ne. Pan doktor si je chvíli nevěřícně prohlížel, ale potom se hned dal do práce a prohlédl spící Madie od hlavy až k patě. Pak se vyptával, jak se jí to stalo a co dostala za léky. „Umíte Madie pomoci?“ zajímalo Bernieho i všechny ostatní. „Samozřejmě, umím a pomůžu jí rád,“ odpověděl pan Novotný. A jak řekl, tak udělal. Tu něco

prohmatal, tu odsál, pak zašil... bylo toho spousta a Bernie s Georgem a panem Lysinkou ani nestačili sledovat, jak šla lidskému panu doktorovi práce od ruky. Po dvou hodinách měl ale hotovo a Madie se pomalu začínala probírat. Byla celá rozbolavělá, ale i tak se cítila lépe. Nekrvácela. Pan doktor Novotný řekl, že bude brzy v naprostém pořádku a do té doby, že všichni mohou zůstat u něj doma. Bydlel nad ordinací. A protože psy nikdy na vlastní oči neviděl, stále se jich na něco vyptával a sledoval, co a jak dělají, mají rádi a tak podobně.

Když se Madie po několika dnech zotavila, zeptal se jich, jestli u něj nechtějí ještě pár dnů zůstat. Pan Lysinka by byl jistě velmi rád, protože měl v nedalekém městě známé, ale Bernie s Georgem se museli vrátit do školy. Lidskému doktorovi panu Novotnému ale slíbili, že se za ním zase brzy přiletí podívat. A jak řekli, tak i udělali. Léтали za ním od té doby pravidelně a brali s sebou i ostatní kamarády. A tak se na planetu Zemi pomalu a jistě dostalo psí plemeno.

Kryštof Hlaváček, 7. A

Cesta ke ztracenému pokladu

Je rok 1750 a kapitán Soto s jeho lodí jménem Pomsta královny Elizabeth a nejlepší posádkou v zemi se chystá opět vyplout na další misi, kterou byl královnou pověřen. Kapitán už byl na několika výpravách a nikdy neselhal. Nikdo neví, v čem spočívala jeho úspěšnost, jestli v lodi postavené od těch nejlepších loďařů, nebo v posádce, která se skládala z těch nejlepších mužů v zemi. Ať to bylo čímkoli, vždy uspěl.

Tentokrát jim zadává úkol sama královna Elizabeth. Ten úkol zní jasně, najít ztracený náhrdelník jménem Rudý diamant. Kapitán souhlasí, že vše je v pořádku. Královna ho ještě osloví: „Soto! Ten úkol možná zní lehce, ale nikam nepospíchej, ten drahokam je zrádný a má sílu ovládat moře, nezapomeň!“ Kapitán si řekne: „Co to z královny vypadlo za nesmyslnou věc, že by drahokam mohl ovládat moře?“

Kapitán dlouho nečekal a hned začal připravovat posádku na vyplutí. Posádka se učila a trénovala na všechny možné situace, které by mohly nastat.

Jednoho slunečního dne po několika dnech příprav kapitán seděl ve své kajutě, která byla vyzdobena zlatem a stříbrem z jeho cest a plánoval směr cesty. V tom do kajuty přišel Edvard a John. „Kapitáne, vše je připraveno, vše na svých místech, můžeme vyplout,“ řekl John. Edvard doplní: „Kuchař má všechny zásoby jídla, rovněž pití pro všechny. Můžeme vyplout, pane!“ Kapitán se na ně podívá takovým pyšným pohledem, bouchne do stolu, zvedne se, vyleze z kajuty a zakřičí na celou posádku: „Tak jo, stáhnout plachty, zvednout kotvu a vyplouváme najít Rudý diamant pro naši královnu Elizabeth, ať nemusí čekat, takže plnou rychlostí směr jihozápad!“

Uběhly tři dny plavby bez přestávky, všichni jsou odpočatí a najezení díky dobrému rozvržení času a výměn. Kapitán však celou dobu plavby byl v kajutě, což není zvykem, a tak začal po třech dnech nahánět posádku strach o potížích, které by mohly, můžou nastat.

Kapitán zavřený v kajutě zkoumajíc cestu narazil na ostrov, kde by se měl nacházet poklad, ve kterém je zároveň Rudý diamant. Kapitán nemá problém s polohou, ani s počasím, ale s ostrovem. Již o tomto místě slyšel, avšak pouze z doslechu. Uvědomil si, že si na sebe vzal velmi těžké břímě.

Blíží se noc a námořník v orlím hnízdě vidí v dálce malý ostrov obehnaný mraky a bouří, a tak informaci ihned vzkazuje Sotovi. Kapitán zrovna dovečeřel a chystá se napsat zápis do lodního deníku, ale v tom ho vyruší John se sdělením o ostrově, který spatřil v dáli. Kapitán ani neodpoví a hned vylézá z kajuty. Běží hned na příď lodi naprosto bezeslov a hledí na ostrov. Usuzuje, že je to tak hodinu cesty a posádka by měla jít na kutě, ale ještě podá rozkaz: „Posádko, blížíme se k cíli, což znamená žádné otálení, máme příznivý vítr, tak plnou rychlostí vpřed, utáboříme se až na ostrově.“

Nejprve se všichni snaží vstřebat, co mají dělat, ale netrvá to ani půl minuty a už plní rozkazy. Posádka obsahuje padesát mužů, z toho dvacet zrovna spí. V tom na spící muže začne křičet posádka, všichni začínají plašit, venku zvoní poplašný zvon, vzpomínávají se, a postupně začínají plnit úkoly a chodí na svá místa. Netrvalo to ani minutu a už všichni byli na místech. Kapitán se ujal kormidla a přikázal použít všechny plachty.

Pluli třicet minut a od ostrova začala přicházet silná bouře a voda je začala vztahovat k ostrovu. Kapitán to vycítí a chce hned jednat. Jediné, co ho v této situaci napadlo, je plout rychleji po proudu směrem k ostrovu. Když tento rozkaz dává, jeden z mužů mu na to říká: „Ale pane, vše je tak, jak jste chtěl, rychleji plout nemůžeme!“ V tom si kapitán vzpomene na obří náklady, co vezou, a tak odpoví: „Henry, řekni všem mužům, ať z lodě vyhodí všechny barely s cajky, které nepotřebuju.“ Henry se na kapitána podívá pohledem, jestli to myslí vážně, ale hned si uvědomuje, že to je rozkaz od kapitána. Ihned to vzkáže ostatním a z lodě začínají létat barely, nábytek a vše nepotřebné k přežití.

Postupně začíná posádka poznávat, že loď zrychluje. Začíná plout tak rychle, že by to nikdy žádná loď nedokázala, nyní to posádce začíná nahánět i strach. Do všech těchto problémů se přidává další, s blízkostí ostrova přichází i silná bouře. Z bouře začínají šlehat blesky do stožárů a vlny jsou tak veliké, že se potápí i čelen.

Přes toto všechno kapitán zůstává v klidu i přes roztrhané plachty a zničení předního vazu lodi. Ovšem posádka začíná šilet, plní se hrůzou v obličejích a postupem odcházejí ze svých pozic, což situaci moc nenapomáhá, ovšem posádka si to neuvědomuje. „Tak a dost vy zbabělci!“ říká kapitán: „Copak vy byste chtěli, aby vás takhle viděli vaše ženy, děti a naše královna? Aby vás viděli jako ustrašené muže, kteří se zaleknou bouře?“ Posádka se na sebe podívá, následně se podívá na kapitánský můstek, kde stojí celý mokrý kapitán a zamýšlí se. Ve stejný moment všichni křičí: „NE!“ Opět se vracejí na svá pozice a opravují loď.

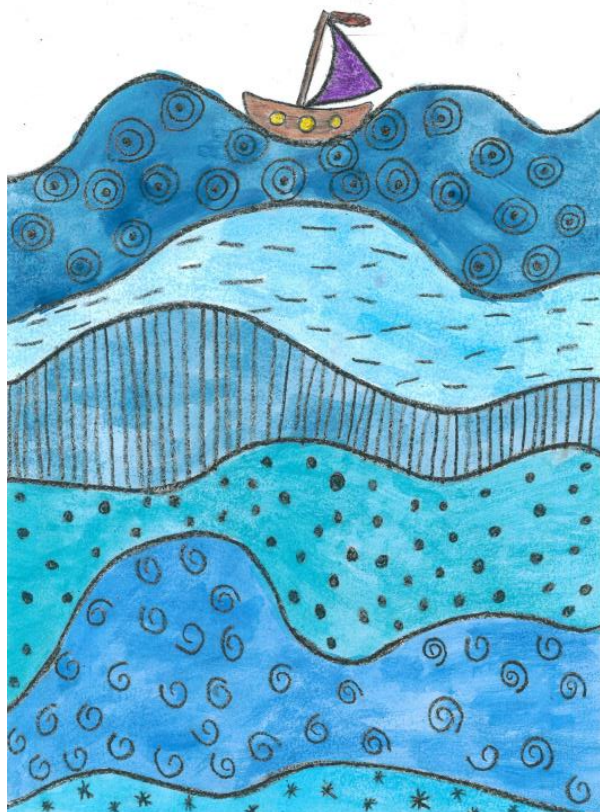
Z lodě jako by byl vrak, ze statečných mužů děti, ale ze Sota je stále pyšný kapitán lodě. Nyní loď nabourala na pevninu a kapitán nařídí: „Vytáhnout plachty, shodit kotvu a loď přivázat k písku.“ Nyní je téměř celá posádka po čtyřech dnech na pevnině a vyhlíží možnou cestu. V tom jeden z mužů jménem Sam vidí starou a zarostlou stezku, a tak jde za kapitánem a poradí, že by měli jít tudy. Kapitán nevidí důvod, proč ne, a vydá se po stezce. Ovšem Soto si myslí, že by pár mužů mohlo chtít diamant

pouze pro sebe, a tak nařizuje, aby celá posádka kromě Johna, Sama a Edvarda zůstala u lodi. Všichni se podívají na kapitána, proč takové rozhodnutí, ale na rozkaz poslechnou. Až na jednoho z mužů, který se tajně chystá plížit za ním.

Kapitán jde se svými muži už asi pět minut a nyní naráží na nějaký chrám, u kterého je přímo položen diamant na takovém místě, kde by si ho všiml i jednooký pirát. Kapitán usoudí, že to není jen tak, a že by se na to mělo jít opatrně. V tom ale z listí vyběhne tajemný muž a kámen odtamtud sebere. Země se začne třást a od chrámu začíná prskat a postupně se zaplavovat zem. V tento moment kapitánovi proběhl v hlavě vzkaz od královny, že kámen je zrádný a ovládá moře. Uvědomuje si, že kdyby tolik nespíchal, možná by to stihl, stihl by si uvědomit, že neměl chvátat. Avšak teď na polemizování není čas. Všichni začali lézt po chrámu, aby se zachránili.

Mezitím posádka začíná zvedat kotvu, uvolňovat loď a nalodovat se. Kapitánovi nezbyvá nic jiného než doufat ve své muže. Ostrov byl již téměř potopen a kapitán a jeho nejbližší plavali k lodi, která se jako by zázrakem přibližovala. Muži z lodě začali házet lana všem námořníkům ve vodě včetně kapitána a všechny muže zachránily, až na muže s diamantem, kapitán ho viděl vzadu, jak se topí a ihned mu také podal lano, aby mu pomohl. Když ho zachránil a doručil na loď, odkryl mu kápi a zjistil, že to byl sám rádce královny a že diamant chtěl jen pro sebe. Ovšem rádce věděl, že život je cennější, a tak dal za záchranu diamant Sotovi.

Po čtyřech dnech krásné a klidné plavby muži byli nedaleko svého přístavu a byli připraveni doručit diamant královně. V tom ale kapitán v kajutě seděl sám s diamantem v ruce a z nenadání vylezl z kajuty ke kormidlu a zakřičel: „Posádko, ode dneška z nás nejsou pouze legendy, ale i piráti!“ Celá

posádka to nechápala, co tím myslí. Kapitán nařídil, aby ihned otočili kormidlo směrem novým domov. Muži to začínali chápat a začínali slavit, protože konečně mohou mít život pouze pro sebe. Když královna byla připravená slavit, ale místo toho viděla dalekohledem, jak se její nejmocnější loď s diamantem otáčí. Zachvátí ji vztek. Poslala ihned dvě stě mužů, aby je zničili a přinesli diamant. Během pěti minut byla královnina posádka na lodi a začíná střílet po lodi Pomstě královny Elizabeth. Ovšem Soto palbu opětoval. Během třiceti sekund byly zničeny všechny tři lodě.

Nyní kapitán a jeho posádka plní a okrádají bohaté a dávají chudým. Posádka má vlastní rodiny, statky. Mají své domovy na jednom ostrovu, který chrání Rudý diamant svou

kletbou. A kapitánovi došlo, že kdyby tolik nespíchal, možná by si to dříve uvědomit, co opravdu chce.

Miloslav Houdek, 9. C

Záhada na planetě Kočičkov

V galaxii, nedaleko té naší, je planeta s názvem Kočičkov. Na planetě žijí všechny možné druhy koček. Potkáte tu např. mourovatého kocourka Silvestra, siamské koťátko Micku, perskou kočičku Simonu, toulavého tříbarevného kocoura Fouska, želvovinovou starou kočku Bertu, bílou dlouhosrstou kočku s jedním okem Čiču nebo třeba černého kocourka s natrženým ouškem Čerta. Zkrátka je jich tady moc.

Na kočičí planetě si žijí všechny kočky v míru a v pohodě. Každá tu má nějakou práci. Jedna se stará o pořádek v ulicích, další prodává vše, co je třeba, jiná zas ošetřuje zraněné či nemocné a tak podobně.

Na této planetě je všechno, co mají kočky rády. Jedna má v oblíbě pískací myšku, jiná zase papírové krabice, další klubko vlny. Jednu věc ale mají všechny kočky společnou, a to jsou jejich milovaná škrabadla. Škrabadla jsou nejlepší hračkou pro každou kočku. Jsou také výbornou pomůckou na broušení drápků a dá se na nich výborně odpočívat. Nahoře totiž mají plošinku na spaní. Škrabadla jsou jedinečná v tom, že žádné z nich není stejné. Mají různou barvu a různý tvar. Podle toho si je také kočky vybírají.

Jedné noci, když všechny kočky spaly, stala se strašná věc. Někdo ukradl kočkám jejich škrabadla. Barevné se žebříkem, sisálové s tunelem a dokonce i černé s krytým domečkem ve tvaru myšky. Prostě všechna. Když se kočky probudily, nemohly tomu uvěřit. Hledaly škrabadla úplně všude. Nenašly. Bylo jasné, že je někdo ukradl. Že by nějaký zloděj? Ale proč? Kdo by chtěl jejich škrabadla pro sebe? „Musíme zloděje co nejdřív vypátrat!“ řekl rozhodně odvážný kocour Chloupek. „Ano, ano, to určitě!“ zvolaly všechny ostatní kočky sborem. „Ale samy to nezvládneme, potřebujeme kočičího detektiva,“ řekl kocour Chloupek. „A já vím, kde

ho najdeme,“ prohlásil Chloupek a rozběhl se Strakatou ulicí rovnou do Kočičího háje. Kočičí háj je takové zvláštní místo na planetě Kočičkov. Je tam náramně krásně, roste tam velmi oblíbená rostlina všech koček, šanta kočičí, a je tam naprostý klid. A uprostřed toho háje byl i Filip. Kocouří detektiv, kterého Chloupek hledal. Na planetě Kočičkov ho měli všichni rádi. Od té doby, co vyřešil záhadu zmizelé pískající myšky paní Fouskové, jeho obliba ještě vzrostla. Na prosbu kocoura Chloupka Filip přislíbil, že s pátráním začne hned zítra. Ihned po probuzení se dal tedy do práce. Pátral a pátral, ale nic nevypátral. Už zapadalo slunce a Filip stále na nic nepřišel. A tak šel spát.

Další den ráno čekal všechny kočky velký den. I detektiva Filipa. Jen jedenkrát do roka se na planetě Kočičkov koná velká slavnost kostýmů, na který se všechny kočky pečlivě připravují. Už od samého rána se strojí do veselých masek či kostýmů, po celý den totiž probíhá soutěž o ten nejhezčí. Kocourek Silvestr si oblékl masku rakety, Micka se převlékla do kostýmu svého oblíbeného superhrdiny Velkého Kočičáka a Simona si vzala masku pejska se svítícíma očima. Všechny kočky se celý den výborně bavily.

Na konci večera starosta planety Kočičkov, pečlivě načesaný kocour Modroočko, vyhlásil vítěze nejkrásnějšího kostýmu. Kostým byl opravdu nádherný, celý černý, posetý diamanty a pestrými ptačími peříčky. Všechny kočky byly zvědavé na vítěze, a tak si ho pečlivě prohlížely. A vítěz, kocour Felix, si pozornost velmi užíval. Ve vítězném kostýmu se napařoval jako páv. Předváděl se v různých pozicích, kostým si rozepínal, pak zase zapínal a vyhrnoval rukávy. Ale pak se to stalo! Světlo reflektorů posvítilo přímo na jeho přední packy s dokonale obroušenými drápkami! „To je on! To je náš zloděj! On ukradl škrabadla!“ zavolal někdo z kočičího davu. Byl to kocour Chloupek. Během chvilky Felixe kočky obklíčily. „Jak to, že máš tak obroušené drápkami? Nikdo tu nemá žádné škrabadlo. Ty jsi ten zloděj!“ volaly kočky jedna přes druhou. „Jak se jmenuješ a kde bydlíš? Ještě jsme tě tady neviděli,“ ptal se Felixe kocour Chloupek. „Já jsem Felix. A bydlím tamhle,“ prohlásil tiše Felix a ukázal packou někam do dále k Prskající hoře. „Tam jsi ukryl všechna naše škrabadla? Je to tak?“ zeptal se znovu kocour Chloupek. „Ano,“ řekl po chvíli do ticha Felix. „Jdeme si pro ně!“ křičely kočky a rozběhly se k domovu kocoura Felixe. Když se tam dostaly, objevila se před nimi obrovská jeskyně. Když se podívaly dovnitř, škrabadla tam opravdu byla. Úplně všechna. „Tak, jak nám to vysvětlíš?“ zeptal se Chloupek Felixe. „No,“ začal koktat Felix, „já jsem nevěděl, že vám to bude tak moc vadit, chtěl jsem je mít zkrátka jen pro sebe, abych měl ty nejhezčí drápkami ze všech.“ Do ticha bylo slyšet nespokojené kočičí prskání. „Moc se omlouvám,“ řekl zkroušeně Felix. „To nevadí, ale poučil ses, vid’?“ řekl na to kocour Chloupek. „Ano, a slibuji, že už to nikdy neudělám,“ klopil Felix hanbou oči k zemi. „Tak to jsem rád. My všichni!“ řekl Chloupek i za ostatní kočky, které se už nezlobily a odnášely si svoje škrabadla ke svým domovům.

Za pár dnů všechny kočky na ukradená škrabadla zapomněly. Vše se vrátilo do starých kolejí. Kocoura Felixe už také nikdo nikdy neviděl. A detektiv Filip? Ten se věnoval další záhadě zmizelého sýra v ulici U Tří koťátek. A tak bylo na planetě Kočičkov zase dobře.

Kryštof Hlaváček, 7. A

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Pátek, šest hodin ráno a já vstávám. Za dva dny slaví děda devadesáté narozeniny a já mu chystám oslavu. Mám v plánu upéct jeho oblíbený dort. Děda je jediný člověk, který mi z rodiny zbyl, proto musí být vše dokonalé. To bych to ale nebyl já, abych něco udělal včas. Za dva dny musím

kompletně vše připravit, tak snad to stihnu. Dnes už nestíhám snídat, jinak mi ujede tramvaj, takže letím do práce.

Ještě tři hodiny v práci a pak rovnou domů. Doufám, že to uteče rychle, protože jediný, na co teď dokážu myslet, je dědova oslava. Dnes jsem toho v práci moc neudělal, takže jsem rád, že už je pátek. Jako dárek jsem mu zakoupil týdenní pobyt na Zanzibaru. Vždy si přál vidět tamější přírodu a poznat jejich kulturu, takže si myslím, že mu to udělá radost. Můj děda vždycky rád cestoval, a tak mu jedenácti hodinový let nebude vůbec vadit. Zarezervoval jsem mu královský pokoj s výhledem na oceán v pěťhvězdičkovém hotelu. Děda chodí hodně na procházky a moc nerelaxuje, a tak jsem mu zaplatil thajskou masáž, aby si trochu odpočinul. Bude tam mít spoustu jídla a mnoho sladkostí, který on má rád, tak doufám, že se mu to bude líbit. Jedna hodina odpoledne, je čas jít domů.

Sakra, ujela mi tramvaj. Co mám dělat, další mi jede až za hodinu. Nezbyvá mi nic jiného než jít pěšky. Měl jsem se stavit ještě u dědy, pozval mě totiž na čaj. Bohužel bydlí na druhé straně města, než bych tam došel, tak by bylo pod soumrakem. Musím mu zavolat, že nedorazím.

Po hodině a půl jsem přišel domů. Umyl jsem si ruce a šel se vrhnout do pečení. Mouka, cukr, mléko, tři vajíčka, vanilkový cukr, olej, ořechy a med. Mám všechno, musím začít, ať to dneska ještě stihnu. Byl jsem hrozně zbrklý, a tak mi to ze začátku moc nešlo. Při děláni krému jsem si pustil písničky, aby mi to víc utíkalo. Zabralo to. Šlo mi to jako po másle. Po třech hodinách bylo hotovo. Myslím si, že se mi to povedlo, tak uvidím ráno. Dal jsem dort do lednice a šel spát.

Druhý den, mě probudil ladný zpěv ptáčků a svítící sluníčko. Už ráno jsem věděl, že dnešek bude skvělý. Dědova oslava už je zítra, proto musím uklidit, vyzdobit celý byt, všechno připravit, a hlavně dodělat dort. Mám toho dnes opravdu hodně, tak snad to stihnu.

Je poledne a já mám dodělaný dort. Povedl se mi, jsem na sebe pyšný. Teď se pustím do úklidu a pak vyzdobím byt. Přišla mi zpráva od dědy, ať přijedu, že mi potřebuje něco říct. Bohužel já mám tolik práce s tou oslavou, že nemohu přijet. Ozdobit dort mi trvalo déle, než jsem čekal, a tak musím napsat, že se mi to nehodí. Stejně se uvidím s dědou zítra, tak je jedno, že nepřijedu. Je šest večer a já zdaleka nekončím. Začínám být z toho trochu ve stresu. Děda přijede už v devět ráno, proto musím udělat všechno dnes. Celý den jsem nejedl, jsem unavený, všechno mě bolí, kdybych teď zavřel oči, tak usnu. Je mi to ale fuk. Jediný, co mě zajímá, je to udělat perfektní, aby měl děda radost a vše se mu líbilo. Deset večer a já končím. Na zítra je vše perfektně připravené. Těším se, až to tu děda uvidí, až sfoukne svíčky, až mi bude posílat pohledy ze Zanzibaru, až spolu budeme obědvat, a hlavně se těším, až ochutná můj dort.

Neděle ráno a já jsem vstal s plnou energií. Oblékl jsem si košili, nageľoval si vlasy, udělal jsem si po dvou dnech jídlo, dal si kávu, všechno zkontroloval a čekal jen, až přijede děda.

Kostelní zvony odbily devátou a děda nikde. Myslel jsem si, že má jen zase vypnuté zvonění, to on má totiž často. Dal jsem alespoň vařit vodu na čaj. Bylo půl desáté a někdo klepe na dveře. Jupí, děda je tady, zakřičel jsem. Ještě se kouknu do zrcadla, ať vypadám dobře a jdu otevřít. Pořád si opakuji, jak moc se těším na dědovu reakci. Otevřu dveře.

Přede dveřmi nestojí děda, ale policistka Milerová, která mi říká větu „Moc mě to mrzí, váš děda včera večer zemřel.“

Nechápající já, jen koukám, nehýbu se, moje srdce se zastavilo, nedokázal jsem mluvit, jen jsem stál a cítil ránu, tu ohromnou hlubokou ránu v mém srdci. Měl jsem pocit, že se moje tělo za chvíli rozpadne. Mladá policistka mi podává dopis nadepsaný „Pro mého milovaného vnuka.“

Milý Petře, až tohle budeš číst, tak už tady nebudu. Měl jsem třetí stadium rakoviny plic a nešlo už nic dělat. Doktoři mi předevečirem řekli, že mám jen dva dny. Chtěl jsem ti to říct, když jsem ti psal, ať přijedeš a dát si s tebou náš poslední čaj. Bohužel narozenin jsem se nedožil, ale věřím, že by to byly ty nejlepší. Budu na tebe z nebe dávat pozor.

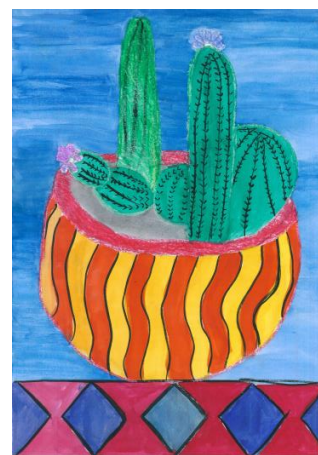
S láskou tvůj milovaný děda

Kdybych tolik nespíchal s přípravou dokonalé oslavy a místo toho šel za dědou, stihl bych se rozloučit ...

Barbora Králová, 9. C

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Mým největším koníčkem je fotbal. Fotbalu se věnuji od mých čtyř let, když jsem ještě chodil do mateřské školy. Hrají za Sokol Záhoří. Naše mužstvo se skládá z třinácti kluků a jedné holky, která dělá brankářku. Známe se už přes deset let. Jsme skvělá parta. Zažili jsme mnoho výher, ale i proher. Radujeme se z každého vítězství. Těšíme se vždy na léto, kdy nás čeká soustředění. Musíme na sobě hodně pracovat, ale zároveň si užijeme i spoustu legrace. Podzimní sezóna se mi obzvlášť povedla, neboť jsem nastřílel 33 gólů. Jsem totiž útočník.

Nejdůležitější poslední zápas se odehrál v listopadu na stadiónu v Písku. Trenérovi i nám na tomto zápasu velice záleželo. Hodně jsme se připravovali, běhali, trénovali skoro každý den. Čekal nás velmi kvalitní soupeř. Věděli jsme, že to bude těžký zápas a bude složité dát gól. Trenér na mě hodně sázel. Ten den zápas začínal v 10.00 hodin dopoledne.

Před zápasem jsme měli poslední trénink, kde jsme si domluvili taktiku na soupeře. Byli jsme odhodláni vyhrát a přivést medaili. Večer, když jsem šel spát, tak jsem si představoval, jak běháme na hřišti, přihráváme si a dáváme góly. Nařídil jsem si budík, protože jsem musel ráno jít na autobus. Na autobusové zastávce jsem musel být nejpozději v 8.30. Ráno jsem se vzbudil v pět hodin. Říkal jsem si, že mám spoustu času. Opět jsem zavřel oči a spal dál. Když jsem se probudil, bylo 9.00 hodin. S hrůzou jsem se podíval na budík. Nebylo mi jasné, jak se to mohlo stát. Vyskočil jsem z postele. Začal jsem panikařit. V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal. Doběhl jsem na zastávku. Uf! Autobus byl pryč. Další

mi jel za hodinu v 10.00 hodin, ale v tu dobu už začínal zápas. Rychle jsem se oblékl a přemýšlel, co budu dělat. Napadlo mě, že pojedu do Písku na kole. Přece osm kilometrů pro mě nebude problém, uvažoval jsem. Zrovna ten den ale nebylo pěkné počasí. Bylo mlhavo a poprchávalo. Celou dobu jsem jel jak o závod. Pořád jsem si říkal, že to určitě stihnu, že přeci v tom nemohu nechat kluky samotné. Když jsem dorazil do Písku, tak se mi trochu ulevilo. V tu dobu jsem neměl tušení, co mě čeká. Blížil jsem se ke stadiónu. Pár metrů před stadiónem jsem prudce zabrzdil. Silnice byla kluzká. Smyk! Spadl jsem z kola. Bohužel jsem špatně dopadl a nemohl se postavit na nohu. Noha mě bolela. Stěží jsem dopadl na stadión, kde už byli všichni kluci i s trenérem. Všem bylo jasné, že v tomto stavu nemohu hrát. Kluci museli hrát beze mě. Bylo mi líto, že jsem to všechno zkazil. Nemůžu klukům pomoci a dát gól. Smutně a s bolestí jsem seděl na střídačce a pozoroval zápas. Soupeř byl opravdu těžký. Celou dobu jsem si nadával, proč jsem zaspal, proč jsem si nedal větší pozor. Zápas bohužel pro nás nedopadl vůbec dobře. Prohráli jsem 8:1.

Po zápase mi bylo jasné, že kdybych tolik nespíchal, tak možná bych to stihl. Celou dobu jsem si vyčítal, proč jsem nepočkal na další autobus. Přijel bych sice o něco déle, ale zdravý. Mohl jsem přispět k nějakému gólu. Viděl jsem, že ostatní na mě byli pěkně naštvaní. Věděl jsem, že se musím dát co nejdříve do pořádku, abychom příští zápas vyhráli. Pro příště pro mě bude platit „pospíchej pomalu.“

Daniel Lajta, 8. B

Žijeme jen jednou

Věc je taková, že jsem měl nejlepší přítelkyni, jejíž jméno bylo Hanka. V hlavě to měla srovnané, srdce jí leželo na správném místě, byla strašně chytrá, a především také krásná. Podél obličejové ostrými rysy se jí vlnily hnědé dlouhé vlasy, díky nimž jí ještě o něco více jiskřily smaragdově zelené velké oči. Její mladší sestra Sabina měla leukémii a Hanka za ní jezdila téměř každý den do nemocnice. Byl by z ní opravdu úžasný a laskavý člověk.

Toho dne mi z ničeho nic zavolala, a přitom jí ještě neskončilo vyučování. Známe se už od školky, a tak moc dobře vím, že kdyby to nebylo opravdu hodně důležité, nevolala by. Trošku mě to vystrašilo, ale i přesto jsem jí telefon zvedl. „Ahoj Tobí,“ ozvalo se v telefonu koktavě. „Nazdárek Hani, potřebuješ něco?“ Na druhé straně bylo chvíli ticho a potom rychle odpověděla: „Jo, to teda potřebuju, mohl bys pro mě rychle dojet?“ To, jakým způsobem a naléhavě to řekla, mě trošku překvapilo, a tak jsem se už raději neptal a jen jsem prostě odpověděl: „Jo jasně, mám zajet k tobě před školu?“ „Ano a děkuju moc, po cestě ti to vysvětlím.“ No a tím náš hovor ukončila.

Rychle jsem popadl klíčky od auta a vyjel jsem za ní. Když jsem tam přijel, tak už mě vyhlížela. Dojel jsem tedy až přímo k ní a ona rychle nastoupila do auta a řekla: „Do nemocnice a co nejrychleji prosím.“ Těmito slovy mě trošku překvapila, a tak mi to nedalo a zeptal jsem se: „Co se stalo?“

Zhluboka se nadechla a zase vydechla. „Do školy mi volali rodiče, že je Sabině zase dost zle a je v nemocnici. No, a když náš rozhovor slyšela učitelka, řekla mi, že ti mám zavolat, rychle za ní dojet do nemocnice a o školu se prý nemám strachovat.“

Snažil jsem se vymyslet, jak ji povzbudit, ale mezitím mi v hlavě visela jedna otázka. „Jak

ta učitelka věděla, kdo jsem?“ „No, chodil jsi přeci na stejnou střední jako já teď a ona si tě pamatuje jako nejhodnějšího kluka z celého ročníku.“ „To jsem pořád, ne?“ odpověděl jsem a ona se na mě tak krásně usmála. Už dávno jsem jí chtěl říct, jak moc ji mám rád.

Snažil jsem se co nejrychleji otočit ten volant, ale nešlo to a zprava do nás narazil nějaký chlapík. Hanka strašně zajčela a já jen cítil ohromnou bolest. Černota a bolest, potom jsem slyšel houkání, asi sanitka a víc už opravdu nevím.

Mamky hlas, to bylo první, co jsem uslyšel a pak jsem pomalu otevřel oči, jenže jsem byl strašně unavený. „Ahoj, Zlatíčko, jak ti je?“ „No na to, jak to mohlo dopadnout celkem dobře a vše si víceméně vše pamatuju.“ Pak jsem si všiml druhé postavy, která stála za mamkou, byl to taťka. Něžně se na mě usmál a pravil: „To je dobře Tobiáš, naboural do vás nějaký opilý pán, který jel na červenou.“ „A jak dlouho tady už vlastně jsem?“ tázal jsem se. Mamka se na mě znovu usmála a řekla: „Už téměř dvacet hodin.“ Udiveně jsem se na ni podíval, vypadala dost unaveně a taky vyděšeně. Náhle jsem si vzpomněl, že ani nevím, kde je Hanka. Mamka mi asi viděla na očích, co chci říct a najednou zesmutněla. „Mami, co je s ní?“

Mamka se opatrně podívala na taťku a pak na mě. „Víš, ten řidič do vás naboural z její strany a ona to nezvládla.“ V tu chvíli mi už bylo jasné, jak větu dokončí a ona dodala: „Zemřela cestou sem.“ Tohle, totiž tahle bolest byla ještě horší, než jakou jsem zažil zhruba před dvaceti hodinami. Píchalo mě u srdce a hlavou se mi honilo, co byla její poslední slova, ale nemohl jsem si vzpomenout.

Z očí mi vytrysklo takové množství slz, jaké jsem ještě nezažil. A přesně tahle bolest je to nejhorší, co mě kdy potkalos své hrozné vtipy, o kterých si myslí bůh ví co. Nikdy.

„Co její rodiče? No a co ten chlap?!“ zeptal jsem se ještě. Mamka odpověděla: „Tomu muži nic nebylo, měl snad jen otřes mozku. Hanky mamka z toho zkolabovala, ale její otec jí hodně pomáhá. A než se mě zeptáš, jak je Sabině, tak ta si vyčítá, že za to může ona, protože jste jeli za ní. Ale jinak už jí je líp a zrovna spí.“ Slzy mi stále tekly, i přesto jsem byl ale strašně unavený, a tak už jsem řekl jen: „Vyřid' Sabině, prosím, že za to ona nemůže. Jediný, kdo za to může, je ten řidič.“ „Dobře.“ To bylo vše, co mi řekla, a pak oba odešli a já se zlomeným srdcem usnul.

Od nehody je to už měsíc a já se s tím pořád nějak nesrovnal. Z nemocnice mě potom pustili už za týden. Měl jsem silný otřes mozku a zlomené stehno, takže teď budu ještě pěkně dlouho chodit o berlích. Také každý týden chodím na prohlídku do nemocnice. Sabina potom uznala, že to nebyla její vina. Doktoři mi oznámili, že Hanka zemřela na akutní krvácení do mozku, takže se příliš netrápila, ale jak to můžou vědět?

Teď sedím tady v obrovském kostele, se spoustou Hančiných blízkých. Její rodiče mě požádali, jestli bych pro ni nemohl napsat pár slov, že to nedokážou a já jim i v celku rozumím. Takže jsem to udělal, abych jim alespoň trochu pomohl. Bylo to těžké, ale nějak jsem to dal dohromady. Teď jdu tedy přímo naproti knězovi a v ruce držím popsaný papír.

Postavím se před všechny ty lidi a začnu mluvit: „Hanka. Hanka byla ta nejužasnější kamarádka, jakou jsem si mohl kdy přát. Vždycky se mě snažila pochopit, i když to se mnou není lehké. Často se usmívala. Poslední zvuk, který ze sebe vydala, byl samozřejmě smích, protože ona to jinak neuměla. Strašně moc jsme toho spolu prožili, ať už dobré nebo zlé věci. Jako všichni dobří kamarádi jsme se taky čas od času pohádali, ale to je normální. Znal jsem ji jen 17 let, ale v mém srdci zůstane už navždy.“

Zhluboka jsem se nadechl, a pak pokračoval: „Od té nehody jsem si několikrát říkal, že kdybychom tolik nespěchali do té nemocnice, ještě by stihla vidět svoji sestru. Protože já vím, že svoji rodinu až nepopsatelně milovala. Teď by určitě řekla, že se nikdo z nás smrti nevyhneme, že je to osud nás všech a zase by měla pravdu. Jen mě mrzí, že ji to potkalo tak brzy.“

Vím, že vy všichni, co jste tady jste pro ni hodně znamenali a tahle bolest, kterou teď cítíme, jen tak nepřejde, ale ona by si přála, abychom se netrápili, a tak to pro ni zkusme. Poslední věc, kterou jsem jí chtěl vyřídit je, že jsem ji miloval, strašně moc a myslím, že ona to věděla, jen ji mrzelo, že jsem to nikdy neřekl. A teď to mrzí i mě.

Eliška Lichá, 9. B

Kdybych tolik nespíchala, možná bych to stihla

Už je to pět let, co si moje rodina prožila velkou ztrátu. Zemřela moje milovaná babička. Hodná, pracovitá, obětavá a vždy připravena vás přijmout, vyslechnout, pochopit. Měla spoustu přátel. A moc ráda cestovala.

Babička odešla po těžké nemoci, rakovinu nepřemohla. Dlouhou dobu se trápila, ale lékaři nemohli nalézt příčinu jejich bolesti. Podstoupila dvě fáze léčby chemoterapií. Bez úspěchu. Věřili jsme a doufali, že se nevzdá a boj se zákeřnou nemocí vyhraje. Ale nestalo se tak. Zemřela doma v kruhu rodiny, se svými nejbližšími. Jenom já jsem ten den doma nebyla. Moc jsem spíchala na návštěvu ke své kamarádce Adéle a strávila jsem u ní celé odpoledne. Řešily jsme spolu nějaké úkoly do školy,

poslouchaly písničky a bavily jsme se o všem možném. Dodnes mě mrzí a vyčítám si, že jsem se s babičkou nestihla rozloučit.

A pak se toho u nás doma hodně stalo. Táta se změnil, odešel od nás a my jsme s bratrem a mamkou zůstali na vše sami. Moje máma se snažila ze všech sil, abychom jako děti byly dále veselé, nic nám nechybělo a odchod otce jsme pociťovaly co nejméně. Nebylo to nejšťastnější období mého života, ale už je snad za mnou. Jenom vzpomínky někdy ještě trochu zabolí.

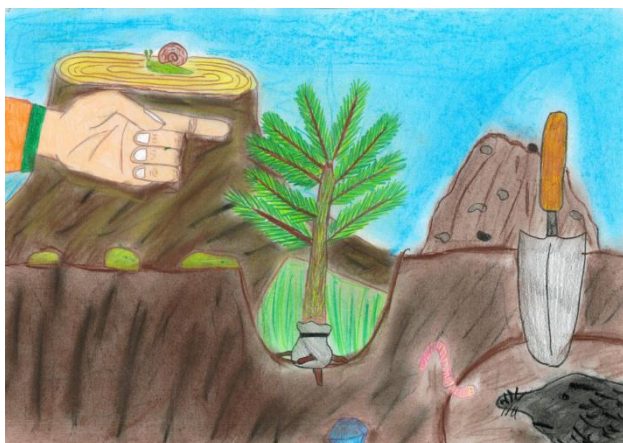
Ale čas léčí. Rozhodli jsme se, že si domů pořídíme kočičího kamaráda. Těším se. Už jsme mu obstarali pohodlnou podušku na spaní a kočičí záchod. Jasně, potřebuje také škrabadlo, bez toho se prý kočičí přítel neobejde. Vlastně ještě ani nevím, jestli to bude kocourek nebo kočička. Raději bych kočičku, kočičí dámy jsou údajně přitulnější, mazlivější a méně tvrdohlavé.

Často na moji babičku myslím, třeba jak mě učila plést ponožky a háčkovat ozdobné dečky. Jak jsme spolu chodily do cukrárny na náměstí, jezdily o prázdninách na výlety. Všichni jsme trávili společně narozeniny, svátky i Štědré večery. Ráda na tyto vzácné chvíle vzpomínám. Nic z toho se ale už nedá vrátit, ani moje neodbytná návštěva u Ádi.

Tereza Kubešová, 8. B

Národní park má 60 let, ale kolik je Krakonošovi?

Před dávnými dobami, kdy ještě nikdo neznal mobily a počítače, se narodil malý kluk. Jmenoval

se Krakonoš. O pár let později vyrostl. Byl moudrý, nebojácný, a hlavně miloval přírodu. Se svými rodiči bydlel u lesa. Každý den po škole si sedl k oknu a díval se do přírody. Za dlouhou dobu mu oba rodiče zemřeli. On ale bohužel neměl dostatek peněz, aby si mohl dovolit vlastní bydlení. Tak se vypravil do lesa. A najednou uviděl poletovat ptáčka, který byl celý hnědý, měl černý zobák a na křídlech trochu modré barvy.

„Pojď ke mně sojko, copak ti je?“ řekl Krakonoš. „Skupina myslivců mě strelila do křídla!“ odpověděla sojka. Krakonoš jí ošetřil ránu, aby mohla létat. Sojka mu řekla, že kdyby cokoli potřeboval, má zapískat na píšťalku, kterou má v náprsní kapse. Odletěla, ale neuběhlo ani pět minut a zase se vrátila. „Krakonoši, Krakonoši,“ volala. Krakonoš ji zaslechl a běžel k ní. „Nemůžu najít rodinu, asi odletěli beze mě,“ řekla mu smutně sojka. „To nevádí, určitě si na tebe vzpomenu a vrátí se,“ uklidňoval ji Krakonoš. A tak se skamarádili a byli těmi nejlepšími kamarády!

O 70 let později. „Krakonoši, kolik ti je let?“ ptala se sojka. „Je mi 100 let,“ odpověděl Krakonoš. „Ty jo! Ty seš starouš,“ smála se mu sojka. „No, moc se nesměj,“ odpověděl Krakonoš. „Máme ještě hodně co na práci, protože tohle město nemá žádný národní park a já bych rád nějaký

vytvořil. Co myslíš?“ zeptal se Krakonoš. „Jo, je to super nápad!“ přiznala sojka. A začali sázet stromy. Jednu borovici sem a tam by mohla růst jedle. Ne, dáme tam smrk. Táhle bude největší hora v ČR. A táhle dáme to a tohle možná tam, i když tam ne. A tak dále ... Nemohli se dohodnout ani na jednom stromu. Trvalo to celou věčnost, než udělali kus parku. Asi 519 let, než dostavěli celý park. Park se otevřel 17. května 1963. A byla slavnost, tancovalo se, přijeli lidi, fotili se s parkem.

Ale počkat, nezmínila jsem se o Krakonošovi, kam zmizel? Krakonoš totiž tyhle slavnosti nikdy neměl rád, radši byl v přírodě a užíval si se sojkou pohodu. To ale netušil, že lidi budou házet odpadky do lesa, lámat větve a další strašné věci. Proto nařídil, že park bude národní, a pokud se budou dále odhazovat odpadky, lámat větve a při nejhorším řezat stromy, tak mu to přiletí říct sojka a bude na město uvržena kletba. Lidi se ponaučili a přestali tyto zlé věci dělat. A pojmenovali park: Národní park Krkonoše. Ale kolik je tedy vlastně tomu Krakonošovi? Tak to vypočítáme! Začal tvořit park, když mu bylo 100 let. Než se park založil trvalo to 519 let a teď má 60. výročí. Takže tohle sečteme, tohle odečteme a je mu přesně 679 let. Tak jsme si na otázku odpověděli, a ještě k tomu jsme si řekli příběh. Až pojedete do Národního parku Krkonoše, netrhejte nic a neznečišťujte přírodu. Nebo Krakonoš dorazí!

Julie Kudějová, 7. A

Kdybych tolik nespíchala, možná bych to stihla

Slyším, jak v dálce zvoní budík na mém mobilu. Je to pravda nebo ještě spím...? Určitě ještě spím. Otevřu oči a slyším bouchnutí vchodových dveří. Tento zvuk znám velmi dokonale. Každé ráno při odchodu z bytu jej dveřmi vyloudím. Pak mi ale dojde, že tentokrát to nejsem já, kdo známý zvuk zajistil. Jak je to možné? Co se to děje? Jsem zmatená. Vezmu telefon do ruky a podívám se, kolik je hodin. Je jda, v této době už jsem často před školou. Zaspala jsem!

Vystřelím z postele a málem z ní spadnu. Spím nahoře na palandě. Při klusu do koupelny na dlaždičkách v kuchyni opravdu ukloužnu .. au, budu mít modřinu na koleni. Při čištění zubů mi kartáček třikrát vypadne z ruky a zubní pasta je všude. Velmi spěchám, abych stihla vyučování. Oblečení na sebe nasoukám tak rychle, že při pohledu do zrcadla zjistím, že mám triko naruby a každou ponožku jinou. Hřeben na vlasy není na svém místě. Jak je to možné? Pět minut ho hledám a pak zjistím, že je celou dobu položený na umyvadle. Rychle se češu, vlasy mám zacuchané, dost to tahá a zdržuje. Z lednice popadnu svačinu a vložím ji do tašky. Při přípravě pití v rychlosti vyleji skoro celou šťávu na kuchyňskou linku, a tak mi nezbyvá než ji celou umýt. Další zdržení. Při obouvání bot popletu levou a pravou stranu. Ještě se mi podaří udělat na tkaničce uzol, který mi nejde rozvázat. Nechám ho tam. Popadnu tašku, bouchnu vchodovými dveřmi a pádím do školy. Běží se mi špatně, mám kozí nohy.

Konečně jsem před školou, kouknu na mobil, je 8:10. Jsem tu pozdě, i když jsem tolik spěchala. A jak před tou školou stojím a promítám si v hlavě moje chaotické a vlastně vtipné ráno. Ríkám si, zda je možné, že kdybych tolik nespíchala, možná bych to stihla.

Jana Kvasničková, 8. D

Medvědí holčička Alexa

Dnes vám budu vyprávět příběh o medvědici Alexe a její nové majitelce Jolance.

Jednoho dne se medvědí holčička Alexa probudila ve svém krásném pokoji. Jako obvykle v sedm hodin už na ni v kuchyni čekala maminka se snídaní. Dneska měly lívance s medem a ovocem, které měla Alexa moc ráda.

Vždy, když je maminka připravila, znamenalo to, že je v ten den něco zvláštního. A také že bylo. Alexe bylo patnáct let. „Hmmm, mamí, že ty jsi udělala lívance s medem a ovocem!“ řekla Alexa, když přišla na snídani. „No jasně že jo! Vždyť má moje holčička 15. narozeniny!“ řekla maminka. „No a určitě už víš, co to znamená,“ popotáhla si maminka medvědice. „Patnáct let jsme tě s tatínkem vychovávali a teď nám odjedeš do obchodu, kde si tě koupí nějaké dítě, které si ničeho neváží!“ rozhořčila se maminka. „Ale mamí, prosím tě,“ mávla rukou Alexa. „Když si mě nikdo nevybere, tak zas přijdu domů jako ty s taťkou. No a kdyby si mě někdo vybral, tak na vás nikdy nezapomenu,“ slíbila Alexa mamince. Asi tak za hodinu přišel tatínek s tím, že přichystal překvapení a večer půjdou do kina. Hezký den uběhl jako voda a Alexa se zase probudila v sedm hodin. Ale tentokrát ne s úsměvem na tváři. V osm hodin si pro ni přijedou z obchodu, a tak měla jednu hodinu, aby se rozloučila s tatínkem a maminkou.

A je to tady, odbilo osm hodin a zazvonil zvonek. Alexa se zakrátko ocitla v obchodním domě. Čekala přesně měsíc a dvanáct dní, než přišla do obchodu jedna paní, která řekla: „Dobrý den, nemáte tady nějakého velkého plyšového medvěda?“ „No ano, pojdte se podívat,“ pobídla ji prodavačka. Paní si prohlížela všechny medvědice a medvědy, až nakonec usoudila, že koupí Alexu. Odvezla si ji domů, kde ji uložila do velké skříně. Tam byla přesně šest dní, než se Alexa dočkala. Paní ji položila pod krásný vánoční stromeček, kde čekala na Jolanku, až si ji rozbalí. Po chvíli Alexa uslyšela dětský hlas.

Zpozorněla a viděla, jak do místnosti vlítla Jolanka s rozzářenýma očima. Prvním dárkem, kterého si Jolanka všimla, byla Alexa. Hned se k ní rozběhla a začala ji objímat. Celý večer ji potom nepustila z rukou. No a od té doby Alexa bydlí s Jolankou v posteli. Každý večer si také vzpomene na svého tatínka a maminku.

A toto je celý příběh o tom, jak se Alexa dostala k Jolance, která ji má doma v posteli. Je to její nejoblíbenější plyšák ze všech, které má.

Jolana Pauknerová, 6. A

Můj sen: Buřty na vodě

Mám pocit, že sedím na židli. Na hlavě cítím tlak, jako bych na sobě měl kšiltovku. Cítím se jinak. Otevírám oči, na chvíli oslepnu, ale rozkukám se. Nemůžu tomu věřit. Objevil jsem se na místě, kde jídlo funguje jako lidé. Jako raketa vystřelím ze židle a udiveně si prohlížím, co se kolem mě děje. Podívám se na sebe. Jsem kobliha v tričku, které má oranžový nápis „plavčík“.

„To je super,“ řekl jsem a vedle mě se ozval hlas. „Cože?“ To byl druhý plavčík, který je jako jahoda a jí hot dog.

Z mé pracovní židle se rozhlížím do prostor bazénu a venkovního koupaliště. Všude plave jídlo. Některé i skáče do vody. Ale pečivo má smůlu, to by se ve vodě rozmočilo. Viděl jsem, jak chleby a rohlíky sedí na židli a koukají se na hladinu vody. Můj kolega dojedl a říká: „Jdu se vyprázdnit.“ Jen co kolega plavčík zmizí za stěnu, začnou se hrnout návštěvníci jako mufloni. Zpozorním. Všichni opouští bazén a buřti si začínají nafukovat lehátka. Po chvíli naskáčou buřti na lehátka a zahajují cvičení, které vede pečené kuře. Banány se začnou prát s okurkama. Zvedám se ze židle a vybíhám k potyčce. Zakřičím: „Heeej, nechte se!“ Všichni se na mě podívají, vstanou a odejdou. Mezitím buřti lezou z lehátek a vypouští je. Jen jeden buřt si ještě pluje na hladině bazénu. „Prááásk!!“ ozve se rána. Hledám, co ji mohlo způsobit. Podívám se na bazén a tam vidím buřta na lehátku, jak vystrašené sviští po hladině bazénu. Rozběhnu se za ním. Plavu k němu. Jeho lehátko změnil směr, ale naštěstí dojde vzduch a buřt se začne potápět. Zachytím ho, doplavu s ním na břeh a propleskávám ho. Vypadá, že je v pořádku, jen prožil šok. Vracím se na židli. „Uf,“ povzdechnu si. Dál pozoruji bazén. A už vidím, jak se blíží můj spolupracovník. Sedne na židli a řekne: „Jdi domů. Skončila ti šichta. Už je pět.“ Opouštím bazén. Vyjdu na ulici.

Planeta vypadá úplně stejně jako Země. Zajímá mě, co jí jí. Zeptám se několika místních a všichni mě navedou do restaurace, kde se jedí stromy, plasty a papíry. Doporučili mi grilovaný papír ze stromu baobab. Nic si nedám. Prozkoumávám historii jídla. Mají zde teorii. Bůh jídla prolétával nad jejich planetou, vysypala se mu truhla s jídlem, a tak kvůli zdejší atmosféře všechno dostalo ruce, nohy a smysly.

Zajímavé! Více jsem se nedozvěděl. Probudil jsem se.

Richard Bašta, 7. C

Návštěvník nebo nový člen rodiny?

Je chladný večer. Venku už je tma a já stojím před naším panelovým domem. Je půl osmé, což je hodina venčení našich dvou psů. Dnes venčíme spolu s babičkou, která bydlí naproti nám a má čtyři pejsky. Myslím na vyhrátou postel a klidný spánek, který už jsem bohužel dlouho nezažila. Mám už

toho všeho tak nějak dost. Nějak se mi v poslední době nakupila spousta problému. Mnoho starostí, mnoho negativních pocitů, zdravotních potíží, problémů různého druhu a z minuty na minutu se tu nenadále objevil problém další...

Jack, náš menší pejsek, si právě spokojeně a zvědavě četl sms, které mu tu před ním zanechali při venčení jiní psi. Najednou vystartoval a začal vyvádět, štěkat a vrčet, jakoby viděl ducha. Lekla jsem se já, babička i všichni ostatní psi. Veškeré mé myšlenky na vyhřátou postel mizí v jednom momentě, kdy mou pozornost upoutá ON. Malý zrzavo-bílý objekt, který sedí nedaleko Jacka a zvědavě ho pozoruje. Jack přestane štěkat a najednou se ozve hlasitě a žalostné „mňau“. To je však pokyn pro ostatní psy, že se poblíž pohybuje něco jako kočka, a co je pro psy nejzábavnější, než kočku prohnat, že. Babička má co dělat, aby celou naši smečku udržela. Ale to už já jsem u Jacka a skláním se nad krásnou chlupatou zrzavo-bílou koulí. Popadnu ji do náruče, a protože divoká kočka by se vzít jen tak nenechala, je mi jasné, že tohle není obyčejná „toulavka“. Jí to očividně nevadí a začne téměř okamžitě vrnět a mazlit se.

Přiblížila jsem se s kočkou v náruči k babičce za neustálého zvědavého pohledu všech psů, koho že jim to nesu. Babička vytřeštila oči a rychle vytáhla telefon. Ukázala mi na fotce úplně tu samou kočku, kterou právě držím v náruči. Jsem zoufalá, ale zároveň i šťastná, protože právě chovám kocourka, kterého již tři měsíce pohřešuje stará paní bydlící nedaleko. A babička všude roznášela a vylepovala plakáty o jeho ztrátě. Rychle se rozloučím a já spolu s pejsky a kocourem v náruči běžím domů, aby mi mamka potvrdila podobu kočky na fotce od staré paní.

Zůstávám s kočičkou na chodbě a volám na mamku, aby šla hned za mnou. Tentokrát je zase řada na ní, aby vytřeštila oči. Hrůzou, co to domů nesu (máme doma kromě dvou psů ještě dvě kočky a suchozemskou želvu). Rychle jí líčím, co se venku událo. Dáváme kocourkovi kapsičku, vypadá to, že sní i plastovou misku, takový má hlad a pozorně srovnáváme podobu kočky s fotkou v telefonu. Shodly jsme se jednoznačně na tom, že je to on. Jeho zbarvení, skvrny a pohled bez debaty odpovídaly. Ten zatím spokojeně nažraný leží na chodbě. Asi je rád, že je alespoň chvíli v teple.

Připravuji přepravku, dávám do ní deku a pak i kočku a vyrážíme spolu s mamkou a babičkou za původní majitelkou. Tu mezitím babička telefonicky informovala, že jí neseme ztraceného mazlíčka. Paní však po třech měsících marného hledání kocourka přestává věřit v zázrak a nedává shledání příliš velké naděje. Prý jí kocoura našla i policie, nechala mu dát čip a pak ho vypustila ven. Od té doby o něm už nikdo nevěděl.

Venku se mezitím hodně rozpršelo. Po chvíli hledání nacházíme správný vchod. Paní už nás netrpělivě vyhlíží. Skoro už běžíme, jak se chceme schovat před deštěm a chceme, aby to šťastné shledání bylo již za námi. Já jsem už celkem unavená, nebudu lhát. Nadšeně vyndáváme kocourka z přepravky a dáváme paní do náruče. Stará paní si kocourka letmo prohlédne a sdělí nám, že to není její ztracený kocour Dusty. Je mu prý hodně podobný, ale on byl jiný. Stojíme tam před ní jako opařené. Snažíme se jí podle fotky dokázat, že je to on, že takové zbarvení není u koček běžné a že po třech

měsících strádání venku se jeho podoba trochu změnila. Paní nás však již neposlouchá, rychle se s námi rozloučí, otočí se a odchází.

Je již devět hodin večer, venku se mezitím hodně rozpršelo a my jdeme zpátky domů s kočkou v přepravce. Moc nemluvíme, jsme zklamané, nevíme, co na to říct. První promluví já. „Co teď?“ ptám se, „přece ji teď nemůžeme vyhodit zpátky do toho deště!“ Byl to dlouhý večer, všichni jsme již byly unavené a z celé situace i hodně otrávené. Cestou jsme si půjčily od babičky výstavní klec po psy a šly k nám domů. Já si kocourka nechala v teple v pokojíčku, aby byl v karanténě a v klidu se vyspal. Druhý den jsme kocourka odvezly na veterinu na prohlídku. Na veterině paní doktorka zjistila, že je skutečně čipovaný a že je to mladý vykastrovaný kocourek. Na internet jsme umístily výzvu, zda někdo kocourka nehledá, že je zatím u nás a má tu nejlepší péči. Po pár dnech se k nám dostala zpráva, že paní se již dříve svého ztraceného mazlíčka písemně vzdala, že už ho prostě nechtěla. Necháply jsme, proč nám to neřekla na rovinu.

Pojmenovala jsem ho Marvin a s mamku jsme se rozhodly, že si ho necháme. Chci mu teď co nejvíce vynahradit to strádání, které si jako toulavá kočka musel zažít celé tři měsíce, i to zklamání, že ho jeho panička už prostě zpátky nechtěla.

A to je celý příběh, jak jsem našla kocoura – mého nového zvířecího kamaráda. Nebo to bylo obráceně a on si našel mě? Třeba má u nás doma nějaké tajné zvířecí posláni...

Markéta Somrová, 8. C

Upovídáný papoušek

V jednom deštném pralese v Jižní Americe žila v koruně vysokého stromu skupina barevných papoušků.

Jeden z nich, jmenoval se Ricco, byl velmi upovídáný. Od rána do večera se jeho zobák nepřestal pohybovat a neustále klapal, klapal a klapal... Ricco vyprávěl o tom, co viděl a slyšel, co zažil a znal, o tom, co si myslel, že ví, co skutečně věděl, a dokonce i o tom, co nevěděl.

Když toho povídání měli ostatní papoušci už dost, vymysleli plán. Nabídli Riccovi karamelku a pak už jen čekali, až se karamelka rozpustí a slepí mu zobáček. Netrvalo to dlouho a stalo se.

Ricco byl zpočátku celý vyděšený, protože ještě nikdy nezažil situaci, že by nemohl mluvit. Po chvíli se ale uklidnil a zaposlouchal se do zvuků, které mu připadaly neznámé.

Najednou mohl slyšet vyprávění ostatních papoušků, ale zaslechl také šumění větru ve větvích a zurčení nedalekého potůčku, užasle pozoroval východ slunce a barevné květiny v okolí.

Do druhého dne se karamelka na zobáčku postupně rozpustila a Ricco mohl zase mluvit.

Už ale nebyl tak upovídaný. Svým kamarádům řekl, že se díky karamelce naučil poslouchat zvuky přírody kolem sebe a také pozorně naslouchat příběhům všech ostatních.

Všichni pak rádi společně pozorovali východy a západy slunce a často večer počítali hvězdy na obloze.

Radim Špeta, 6. A

Kdybych tolik nespíchal, možná bych to stihl

Budík. Stelu postel. Snídaně. Nestíhám. Sprcha. Oblékám se. Cesta na tramvaj. Ujíždí mi před nosem. Jdu pěšky. Kaluž. Ach, mokro v botě. Práce. Spoustu práce. Oběd. Zase práce. Cesta na tramvaj. Pustím paní, aby si mohla sednout. Vystupuji na zastávce. Jdu domů. Převlékám se. Káva. Maily. Hovory. Večeře. Kniha. Spánek.

Takto jsem si svůj život nepředstavoval. Chtěl jsem být svobodný, pracovat na volné noze a hodně cestovat. Nepodařilo se. Z domu jsem se odstěhoval, když jsem odcházel na vysokou školu. Tam jsem si našel přítelkyni a žili jsme spolu v bytě. Musel jsem začít pracovat, protože jsem potřeboval peníze a našetřené kapesné mi už nestačilo. Práce bylo víc a víc, až jsem ukončil studium. Pak se i ode mě odstěhovala moje partnerka a já zůstal sám. Tak jsem si na tu samotu zvykl, že i po 10 letech nikoho nemám.

Blíží se čas Vánoc a já přemýšlím, že tento rok nepojedu k našim. Jezdím tam každoročně, ale tenhle rok bych měl pracovat na novém projektu. Navíc nevím, co jim mám koupit. Beru do ruky telefon a vytočím mamku.

„Ahoj mami.“

„Ahoj, to jsem ráda, že voláš.“

„Co se děje? Zníš smutně.“

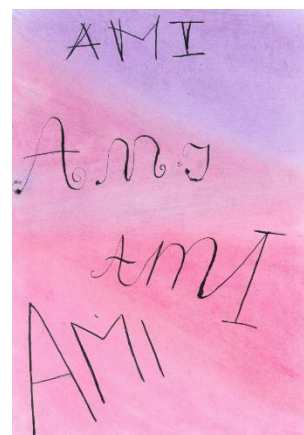
„Ach jo, zlatíčko, víš, tatínek měl vážnou nehodu.“

„Co? Co to povídáš?! Proč jsi mi to nezavolala hned?!“

„Vím, že máš hodně práce. Chtěla jsem ti to zavolat večer.“

„Jedu tam.“

„Če...“

Típl jsem to dřív, než stačila cokoliv dopovědět. Popadl jsem klíčky od auta, obul se a vyrazil k autu. Nastoupil jsem. Chtělo se mi hrozně brečet. Nastartoval jsem a vyrazil. Musel jsem se vymotat z města, ale všude byly kolony. Měl jsem vztek. Mlátil jsem do volantu. Nemohl jsem přestat myslet na to, že můj otec je zraněný a já bych se to pomalu ani nedozvěděl. Bzučel mi pořád telefon. Volala mi máma. Típal jsem jí to. Věděla, že jsem na cestě za nimi.

Vymotal jsem se z města a najel na dálnici. Šlápl jsem na to. Tachometr ukazovat 120, pak 130. Telefon pořád bzučel. Já přes slzy pořádně neviděl. Rafička se blížila ke 140. Zajel jsem na benzínu, abych se nadýchal vzduchu, protože jsem měl pocit, že v autě došel kyslík, motala se mi hlava. Nasedl jsem zpět do auta. Telefon ukazoval už 30 zmeškaných hovorů od mamky. Nádech, výdech. Volám zpátky. Nezvedá to. Strach sílí. Oči se mi znovu zalívají slzami. Najíždím zpět na dálnici. Potřebuju tam být co nejdřív. Musím vědět, co se tátovi stalo. 120. 140. 160. Světla příliš blízko! Náráz! Skřípání plechů. Letící střepy. Airbag. Krev. Bolest. Tma. Hlasy. Houkačky. Ticho. Nedojel jsem. Nikdy už nedojedu. Neviděl jsem mámu ani tátu. Nerozloučil jsem se. Nevím, co se tátovi stalo.

Markéta Veličková, 9. C

Jirka, pravdomluvný politik

Jirka byl dobrý muž, to každý věděl. Nikdy nelhal a nikdy nepodváděl. Už ve školce ho měly učitelky rády pro jeho pravdomluvnost, ale u dětí nebyl moc oblíbený. Stačilo se zeptat: „Jirko, kdo uhodil Pepíka?“ a ten hned ukazoval na malého Toníka: „On to udělal, on to byl!“ Toníček se rozplakal. Proto se s Jirkou nechtěl nikdo kamarádit, že byl takový žalovniček.

Jirka měl rád pravdu, a proto se rozhodl, že se stane právníkem. Bavilo ho pomáhat lidem, kterým se stala nějaká nespravedlnost. Nechtěl ale pracovat pro podvodníky a zloděje. Nejvíce ho rozčilovali nepoctiví politici. Rozhodl se jen tak z legrace kandidovat na prezidenta a přitom si dělat legraci z hloupých slibů politiků. Jeho žena Maruška mu to však rozmlouvala: „Jirko, Jiříčku můj zlatý, to je špatný nápad. Ty nikdy nelžeš, ale politici musí lhát. Podívej se na Babiše, namlouval nám, že bude líp, a naší zemi udělal leda ostudu!“ Jirka ale nic z toho nechtěl slyšet a stál si za svým. Chystal se jít do hospody, když si jeho žena právě zkoušela novou sukni. Chtěla vědět: „Nemám v ní velké zadek?“ a dostalo se jí odpovědi: „No, mohla bys shodit pár kilo, Maruško.“ Pravdomluvný Jiří dostal bačkorou.

Jirka si brzy založil novou politickou stranu Ne. Její slogan zněl: „NE! Nevolte nás, bude hůř!“ Toto provokativní heslo zaujalo všechna média, a tak mohl Jirka poskytnout hned několik rozhovorů. Už první, s moderátorkou Květou Květovou, ho proslavil. Na neformální otázku, jak se mu líbí její šaty, odpověděl, že jsou ořesné. Dál šokoval diváky sdělením, že jeho jediným programem je mluvit pravdu. Lidé si z něj, podivína, zpočátku dělali jen legraci, postupně jim ale začalo být sympatické, že za všech okolností mluví pravdu a nic jim neslibuje.

Jirka chtěl udělat něco dobrého pro lidi, tak se rozhodl jet do Opavy, odkud pochází. Rozdával tam croissanty s marmeládou a rozprávěl s lidmi. Pánovi s pivním pupkem, který právě vyšel z non-stopu a ptal se, jak mu, nezaměstnanému, Jirka pomůže, doporučil, aby si našel práci a začal chodit do fitka. Naopak staré paní, kterou chtěli vyhodit z bytu, hned sepsal chytrý návrh, jak vystěhování zabránit. Novináři pustili do světa video z Jirkovy návštěvy v Opavě a jeho popularita rostla. Mnozí ho začali

přemlouvat, aby kandidoval na prezidenta. Zpočátku to pro něj nevypadalo dobře. Hesla na jeho billboardech „Bude třeba zvýšit daně.“ nebo „Dostavba D1 je v nedohlednu.“ lidi šokovala. Pak si ale řekli, že s Jirkou alespoň budou vědět, jak na tom země je. A tak se Jirka dostal do druhého kola prezidentské volby spolu s Petrem Pavlem. Oba byli velcí favorité a nebylo jisté, kdo ty volby vyhraje. Poslední debata byla jiná, než si lidé představovali. Soupeři na sebe byli hodní a sdíleli mezi sebou pouze dobré argumenty. A výsledek? Vítězem se stal Jiří Škvára. O jediný hlas. Prezidentské klání rozhodl poslední hlas voliče z Opavy.

Jakub Veselý, 8. A

VTIPNÉ TEXTY NA STEJNÉ POČÁTEČNÍ PÍSMENO

Big Brain v blázinci

Byl Berta Brumík, babylonský bojovník. Bertův bratranec byl Bořek, blázen v babylonském blázinci. Brečel, protože byl bohatý a bál se bohatších boháčů. Ale Berta Brumík bratrancovi, babylonskému bláznovi, brumlal Boženiny báchorky o babylonských bozích, protože bývalá babička blázna Bořka Bořitele byla Božka. Berta Brumík bouchnul Bořka do boku. Byl by to býval běžný bratrský boj, ale Berta Bořka bil bezhlavě, až brečel a byl bledý. Bořek Bertu bouchnul bichlí, a to Biblí. Blízko byl Bulhar: „Bude to bolet?“ Blázen Bořek bacil Biblí i Bulhara. Bulhar byl baron a byl bohatší než Bořek i Berta Brumík. Budoucí bitka byla brilantní. Božský bulharský baron byl bývalý bojovník s býky. Bum! Bouchla bomba a Berta Brumík i Bořek Bořitel byli v babylonském blázinci a breptali si bezduché báchorky o bezzubé babičce Boženě.

Helena Berendová, Aneta Schwedtová, Julie Čížková, Klára Hladká, 6. A

Pepa a prase

Pepa si pořídil prase, protože potřeboval psychickou pomoc. Pepa prošel polem, potkal prase a ponechal si prase. Prase promluvilo: „Pepo, potřebuješ pomoci s psychikou?“

Pepa pravil: „Potřebuji.“

Prase pyšně poskočilo a pravilo: „Půjdeme do pralesa.“

Pepa si pakoval pytel s prasetem. Potom Pepa a prase přišli do pralesa. V pralese potkali příšeru pojmenovanou Póžin z Pážin. Póžin pravil: „Potřebujete pomoc?“

Prase se polekalo a pošlo. Pepa Póžina poznal: „Póžině, já tě potkal v Pepcu!“

Póžin pravil: „Pepo, příteli!“

Pepa s Póžinem přišli do paneláku a povídali si. A prase? Pepa a Póžin ponechali pošlé prase v pralese.

Adéla Elexhauserová, Šimon Bouška, Gabriela Raisová, 6. A

Petr a pes Puňta

Petr přijel do Prahy za prababičkou Petrou, aby pohlídala psa Puňtu. Prababička pověsila prádlo a pes Puňta proběhl pod plaňkovým plotem. Když prababička prozřela, že Puňta proběhl pod plotem, poprosila paní Prasátkovou, aby pomohla s pátráním po pejskovi. Po Punt'ovi pátraly do půlnoci. V pátek přijel Petr pro Punt'u, ale prababička Petrovi pověděla, že Puňta podběhl pod plotem podle potoka. Když prababička prováděla Petra Prahou, přiběhl Puňta k paní Prasátkové na postel a pěkně se prospal.

Paní Prasátková prozvonila prababičku a pravila: „Váš pejsek Puňta pospává v posteli pana Prasátka.“ Petr a prababička přiběhli k paní Prasátkové pro Puňtu. Puňta se probudil, když Petr s prababičkou přenášeli Puňtu do plyšového pelíšku pod postelí prababičky Petry.

Ella Brůžková, Barbora Souhradová, Simona Danišková, 6. A